NIGRA AMAZONO *di* MARSO

Leigh Brackett

Unesme publisita marto 1951
en *Planet Stories.*

The Oxford Rationalist
56 Albany Street
Oxford, NY 13830 USA
(607) 843-2636
brian.eric.drake@gmail.com

NIGRA AMAZONO *di* MARSO

DA LEIGH BRACKETT

TRADUKITA DA BRIAN E. DRAKE

Erik Jon Stark solene marchis vers ta anciena urbo Marsana—per omna pazo il maledikis la talismano di Ban Kruakh qua flamifis en ilua sango-makulizita zono. Dop il kriachis la hordi di Kiaran avida por ta juvelo magiala—avan il esis la timiganta habiteyo dil Glacio-Enti—apud il marchis la susuranta spektro di Ban Kruakh, qua urjis il a batalio en qua Stark komprenas ke il faliez!

I

TRA OMNA HORI LONGA E KOLDA dil Nordlanda nokto la Marsano nek movabis nek parolabis. Ye krepuskulo dil pasinta dio Erik Jon Stark duktabis il aden la ruinita turmo e depozabis il, envolvit en kovrili, adsur la nivo. Il konstruktabis fairo ek mortint arbusti, e de pos ta tempo la du homi vartabis, sole en la vasta dezerto qua cirkumiras la polala krono di Marso.

Lore, jus ante auroro, Kamar la Marsano parolis.

"Stark."

"Ka?"

"Me mortas."

"Yes."

"Me ne atingos Kushat."

"No."

Kamar konkordis per kapsigno. Il itere tacis.

La vento ululis del nordala glacio, e la ruptita muri acensis kontre ol, altega,

giganta, sentekta ma tante grandega e tante larja ke li semblis ne esar muri ma klifi ek ebonatra petro. Stark ne lore proximeskabus ad oli ecepte pro Kamar. Oli ulmaniere aspektis male, infektata da maligneso obliviata.

La granda Terano regardis Kamar, ed ilua vizajo esis trista. “Homo volas mortar en sua propra plaso,” il abrupte dicis. “Me regretas.”

“La Lordo di Silenco esas granda homo,” Kamar respondis. “Lu ne atencas la loko dil renkontro. No. Ne pro to me rivenis aden la Nordlando.”

Il sukusesis da agonio nekorpal. “E me ne atingos Kushat!”

Stark nelaute parolis per la kortana linguo Alt-Marsana tam fluente kam Kamar.

“Me savis ke esas kargajo plu pezoza kam morto sur la anmo di mea frato.”

Il inklinis su, pozis un granda manuo adsur la shultro dil Marsano. “Mea frato ofris sua vivo por la mea. Do me prenos por me ca kargajo, se posible.”

Il ne volis prenar la kargajo di Kamar, irge quo ol esus. Ma la Marsano bataliabis

apud il tra la longa kampanio kontre la tribui dil plu proxima luno. Il esis homo bona ed habila, ed il tandem aceptis kuglo apuntita ye Stark, e savabis to quon il facas. Li esas amiki.

Pro to Stark duktabis Kamar aden la dezolata lando nordal, esforcabis atingar l'urbo ube Kamar naskis. La Marsano esis urjata da ula sekreta demono. Il timis mortar ante atingar Kushat.

Lore il ne havas ta posibleso.

"Me pekis, Stark. Me furtis sakra kozo. Tu esas exterlandano, tu ne savas pri Ban Kruakh, o pri la talismano quan il livis kande il por sempre iris ultre la Pordi di Morto."

Kamar forjetis la kovrili e rekte sideskis, ilua voco ganis febroza forteso.

"Me naskis ed edukesis en la Quartero di Furtisti sub la Murego. Me esis fiera pri mea habileso. E la talismano esis incitajo. Ol esis trezoro—tante adorata ke apene un homo tushabis ol de pos la dii di Ban Kruakh qua fabrikis ol. To esis kande homi ankore weris la lustro, ante ke li obliviis ke li esas dei.

"'Bone gardez la Pordi di Morto,' il dicis, 'to esas la devo dil urbo. E sempre retenez la talismano, nam la dio forsan venos kande vi bezonos olua forteso. Ta qua posedas Kushat posedas Marso—e la talismano sekurigos la urbo.'

"Me esis furtisto, e fiera. E me furtis la talismano."

Ilua manui reptis ad ilua zono, zono ek paruzita ledro havanta konvexajo ek batita stalo. Ma ilua fingri ja esis sensensa.

"Prenez ol, Stark. Apertez la konvexajo—ibe, latere, ube la kapo di la bestio esas skultita..."

STARK PRENIS LA ZONO DE KAMAR e trovis la celita resorto. La konvexa suprajo liberigesis. En ol esis ulo envolvit en silka shifono.

"Me mustis livar Kushat," susuris Kamar. "Me ne plus darfas rivenar. Ma lo satisfacis—prenir to."

Il spektis, tremante inter veneraco e fiereso e regreto, dum ke Stark desvolvis la silka shifono.

Stark desestimis la plu granda parto dil parolado di Kamar kom superstico, ma

malgre lo expektabis ulo plu dramatatra kam l’objekto quan il havas en la manuo.

Ol esis lenso, cirkume dek centimetri diametre—fabrikata da homi, tre habile fabrikata, ma nur kristalo-peco. Turnante ol, Stark vidis ke ol ne esis simpla lenso, ma intrikoza plekto de multa faceti. Nekompreneble komplexa, hipnota se on tro longe regardas ol.

“Qua uzo?” il questionis Kamar.

“Ni similesas infanti. Ni obliviis. Ma esas legendo, kredajo—ke Ban Kruakh ipsa fabrikis la talismano kom signo ke il ne oblivios ni, e rivenos kande Kushat esas minacata. Il retrovenos tra la Pordi di Morto, por itere docar a ni la povo qua esas la ilua!”

“Me ne komprenas,” dicis Stark. “Quo esas la Pordi di Morto?”

Kamar respondis, “Ol esas paseyo qua apertas aden la nigra monti ultre Kushat. La urbo gardas ol—pro quo, nulu rimemoras, ecepte ke ol esas granda devo.”

Il hungrante regardegis la talismano.

Stark dicis, “Ka tu deziras ke me portez ico ad Kushat?”

"Yes. Yes! Ma…" Kamar regardis Stark, l'okuli subite plena de lakrimi. "No. La Nordo ne kustumas su pri stranjeri. Kun me, tu forsan esus sekura. Ma sole… No, Stark. Tu ja riskas tro multe. Retroirez, ek la Nordlando, dum ke to esas posibla."

Il laxis su adsur la kovrili. Stark vidis ke blua paleso venas aden la kavi di ilua vangi.

"Kamar," il dicis. Itere, "Kamar!"

"Ka?"

"Pacoze irez, Kamar. Me portos la talismano ad Kushat."

La Marsano sospiris, e ridetis, e Stark joyis ke il ton promisis.

"La kavalkanti di Mekh esas volfi," Kamar subite dicis. "Li chasas en ca ravini. Esez avertata."

"Yes."

La savo di Stark pri la geografio di ca parto di Marso esis ya nebulatra, ma il savis ke la monto-vali di Mekh esis avan il vers la nordo, inter il e Kushat. Kamar parolabis pri ta militanti dil altaji. Il volante atencis la averto.

Kamar ne plus parolis. Stark komprenis ke il ne longe vartos. La vento parolis per la voco di grand orgeno. La luni kushabis su

ed exter la turmo esis tre obskura, ecepte la blanka cintilado dil nivo. Stark adsupre regardis l'altega muri, e tremis. L'odoro di morto ja plenigis la aero.

Por ne pensar, il plu proxime inklinis su vers la fairo, regardegis la lenso. Sur la kastono esis striizi, quale se ulfoye ol tenesabis en pinco, od en inkastro, quale juvelo. Ornamento, probable, werata kom rang-indikajo. Stranj ornamento por barbara rejulo, dum l'auroro di Marso. La lumo dil fairo sendis cintileti dansar en la senfin interna faceti. Tre subite, il sentis stranje ke la kozo vivas.

Stroko di primitiva e senraciona timo frapis il, ed il luktis kontre ol. Ilua vido nebulizesis, ed il klozis l'okuli, ed en l'obskureso il semblis vidar ed audar ...

IL TRESAYIGITE STACESKIS, sukusata da stranja teroro, e levis sua manuo por forjetar la talismano. Ma la parto di il qua lernabis per multa peno ed esforco esar civilizita, haltigis il, ed il pensis.

Il itere sideskis. Kad hipnotilo? Posible. Ma ta fugant instanto di vido ed audo ne esabis ilua propra, ek ilua propra memoro.

Il lore tentesis, facinata, quale puero qua ludas per flamo. La talismano ulmaniere esabis werata. Ube? Ka sur la pekto? Ka sur la fronto?

Il probis la pekto, sen rezulto. Pose il pozis la plata surfaco dil lenso adsur sua fronto.

La granda petra turmo monstratre acensas til la cielo. Ol esas integra, e pala lumeti en ol movas e cintilifas, ed ol kronizesas per brilant obskureso.

Il jacas exter la turmo, sur la ventro, ed esas plena de timo e grand iraco, e tala repugno quala aquiigas l'osti. Esas nula nivo. Omnaloke esas glacio, acensante til la duimo dil alteso dil turmo, kovrante la sulo.

Glacio. Kolda e klara e belega—e mortigiva.

Il movas su. Il serpentatre reptas, per infinita prudenteso, sur la glata surfaco. La turmo ne plus esas, e fore infre esas urbo. Il vidas la templi e la palaci, la briletanta e bel urbo sub il en la glacio, nebulizita e featra e stranja, sonjo mi-vidita tra kristalo.

Il vidas Ti Qui ibe habitas, lente movante tra la stradi. Il ne klare vidas li, nur la

nebulatra brilo di lia korpo, ed il joyis pro to.

Il odias li, per odio qua vinkas mem la timo, qua esas ya timego.

Il ne esas Erik Jon Stark. Il esas Ban Kruakh.

La turmo e l'urbo desaparas, forbalayata da shancelanta fluxo.

Il stacas sub eskarpajo de nigra petro, nochizita per unika paseyo. La klifi inklinas sua grandeso super il, quale se por aplastar il, e la streta boko dil paseyo esas plena de maligna ridado ube pasas la vento.

Il marcheskas adavane, aden la paseyo. Il esas tote sola.

La lumo esas febla e stranja ye la fundo di ta fenduro. Veleti de nubi reptas e tenas su inter la glacio e la petro, dikeskas, pludenseskas dum ke il iras sempre plu profunde aden la paseyo. Il ne povas vidar, e la vento parolas per multa langi, siflas en la fendureti dil klifi.

Subite ombro esas en la nebulo avan il, ed il komprenas ke il regardas morto. Il krias...

Stark esis ta qua kriachis pro blinda timo atavismatra, e l'eko di ilua propra krio

stacigabis il, omna membro tremanta. Il faligabis la talismano. Ol jacis e brilis en la nivo ye ilua pedi, e la stranjera memoraji desaparis—e Kamar esis mortinta.

Pos kelka tempo il squatis, raukoze respiris. Il ne plus deziris tushar la talismano. Ta parto di il qua lernabis timar stranjera dei e maligna spiriti per omna pazo, ta primitiva aborijeno qua restis jus sub la surfaco di ilua mento, avertis il ke il livez ol, ke il forkurez, ke il abandonez ca loko di morto e petro ruinita.

Il koaktis su prenar ol. Il ne regardis ol. Il envolvis ol en la silkajo e ripozis ol aden la fera konvexajo, e fixigis la zono cirkum sua tayo. Pose il trovis la flasketo inter sua havaji apud la fairo e longe drinkis, ed esforcis racionoze pensar pri to quo jus eventabis.

Memoraji. Ne ilua propra, ma la memoraji di Ban Kruakh, milion yari ante la matino dil mondo. Memoraji pri odio, pri sekreta milito kontre kreuri nehomal qui habitis en kristal urbi tranchita en la vivanta glacio, qui uzis ca ruinita turmi por ula maligna skopo.

Ka to esas la signifiko dil talismano, dil povo en ol? Ka Ban Kruakh, per ul anciena ed obliviita cienco, enkarcerigabis sua propra mento en la kristalo?

Pro quo? Forsan kom averto, kom memorigilo pri seneva, anciena danjero ultre la Pordi di Morto?

Subite un del bestii ligita exter la ruinita turmo tresayis ek dormo kun sisanta grondo.

Quik Stark esis nemova.

Li venis silencoze per kusenizita pedi, la bruti dil monti delikate movis tra la vasta ruinajo. Lia kavalkanti anke esis silencoza—alta viri havanta feroc okuli e reda harari, werante ledra manteli e singlu de li portante lanco longa e rekta.

Duadek de li esis cirkum la turmo en la ventoza tenebro. Stark ne esforcis ektirar sua pafilo. Dum yuneso il saveskabis la difero inter kurajo e stupideso.

Il marchis vers li, lente, por ke un de li ne esez tresayigita por lancagar, ma ne tante lente por montrar timo. Ed il levis sua dextra manuo e salutis li.

Li ne respondizis il. Li sidis sur la netranquila bestii e regardegis il, e Stark

komprenis ke Kamar vere parolabis. Ilti esas la kavalkanti di Mekh, e li esas volfi.

II

STARK VARTIS TIL KE LI TEDESKEZ pro lia propra taceso.

Tandem un de li questionis, “Di qua lando vu esas?”

Il respondis, “Me nomesas N’Chaka, la Homo-sen-Tribuo.”

To esis la nomo donita dal mi-homala aborijeni qui edukabis il en la varmegeso e tondro e bitra frosto di Merkurio.

“Stranjero,” dicis la chefo, e ridetis. Il indikis per fingro la mortinta Kamar e questionis, “Ka vu mortigis lu?”

“Lu esis mea amiko,” dicis Stark, “me duktis lu adheme por mortar.”

Du kavalkanti decensis por inspektar la kadavro. Un de li klamis al chefo, “Lu esis di Kushat, se me savas ta raso, Tord! E lu ne esas spoliat.” Il ipsa komencis spoliar.

“Stranjero,” repetis la chefo, Tord. “Irante ad Kushat, kun homo di Kushat. Nu, me supozas ke vu venez kun ni, stranjero.”

Stark levis sua shultri. E, pro la longa lanci qui pikis il, il ne rezistis kande la altstatura Tord spoliis de il omna havaji ecepti la vesti—e la zono di Kamar, qua ne valoris furtesar. Tord desestimante forjetis ilua pafilo.

Un del viri adduktis la bestii di Stark e Kamar del loko ube li ligesis, e la Terano acensis—quale kustumale, malgre la violentoza protesto dil animalo, qua ne prizis ilua odoro. Li movis ek la shirmo dil muri aden la furio dil vento.

Dum la restajo dil nokto, e tra la sequanta dio e tra la nokto qua sequis ol, li adeste kavalkis, haltis nur por repozigar la bestii e mastikar lia porcioni de sekigita karno.

Stark, kavalkante kom kaptito, lore tote komprenis ke ica esas la Nordlando, tam distanta kam mi-planeto del Marso di spaco-navi e komerco e vizitanti de altra planeti. La futuro nultempe tushabis ca sovaja monti e dezerta planaji. La pasinto fiere tenis oli.

Adnorde, la horizonto montris stranja e fantomatra brileto ube la baranta muro dil polala glacio acensis gigante avan la cielo.

La vento suflis del glacio, tra la ravini dil monti, trans la planaji, nultempe cesis. Hike ed ibe la sekreta turmi stacis, petra monoliti ruptit. Stark rimemoris la viziono dil talismano, la grandega strukturo kronizita per stranj obskureso. Il regardis la ruinaji kun abomino e kuriozeso. La homi di Mekh povis dicar nulo pri oli.

Tord ne informis Stark adube li ilun duktas, e Stark ne questionis. To esus konfeso pri timo.

Posdimeze dum la duesma dio li venis a petra eskarpajo de qua la nivo esis forbalayit, e sub li esis perpendikla falo aden streta valo. Adinfre regardante, Stark vidis ke sur la fundo di ta valo, tam fore kam videble, esis viri e bestii e shirmili ek feli ed arbusti, e brulanta fairi. Centi, mili kampis sub la klifi, e lia voci acensis la dina aero kom vasta basa murmuro qua surdigis pos la silenco dil planaji.

Milito-grupo, kunvenigit ante la desfrosto. Stark ridetis. Il esis kurioza pri konoceskar la chefo di ca armeo.

Li serie iris alonge streta treko decensanta la klifo. La vento subite haltis,

interruptita dal muri dil valo. Li venis aden la shirmili dil kampeyo.

Hike la nivo esis trompita e sordigita e fuzita dal fairi. Nula mulieri esis en la kampeyo, esis nulo signo dil kustumala gaya hordi qui sequas barbar armeo. Nur viri asistis—monto-viri, omni de li militisti, mortiganti havanta harda manui qui pensis pri nulo ecepte batalio.

Li venis ek lia trui por klamar ye Tord e la viri, e regardegar la stranjero. Tord redeskis ed esis gaya pro importeso.

“Me havas nula tempo por vi,” il klamis. “Me iras por parolar kun la Lordo Kiaran.”

Stark senemoce kavalkis, obskura giganto havanta petratra vizajo. De tempo a tempo il kurbetigis sua kavalo, ed interne ridis a su pro to.

Li tandem atingis shirmilo plu granda kam l’altra shirmili, ma exakte same konstruktita e ne plu komfortoza. Lanco pozesis en la nivo apud l’enireyo, e de ol pendis nigra banderolo havant un arjentea radio trans ol quale fulmino en noktala cielo. Apud ol esis shildo havanta la sam imajo. Esis nula gardisti.

Tord decensis, komandis ke Stark anke decensez. Il frapis la shildo per la mancho di sua espado, anuncante su.

"Lordo Kiaran! Yen Tord—kun kaptito."

Voco, sentona e stranje mutigita, parolis de interne.

"Enirez, Tord."

Tord forpulsis la pela kurteno ed eniris, Stark jus dop il.

LA FEBLA LUMO DIALA NE PENETRIS l'internajo. Tasatra graso-lampi brulis, facis cintilifanta brileso ed odoro de fort oleo. La pavimento ek tampita nivo tapisizesis per furi, tre uzita. Ultre lo esis nul ornuro, e nula moblo ecepte sidilo e tablo, ti amba obskura pro evo ed uzo, e liteto ek feli en un ombroz angulo kun to quo semblis esar amaso de shifoni sur ol.

En la sidilo sidis viro.

Il semblis esar tre altstatura en la shancelanta lumo dil lampi. Del kolo til la kruro ilua magra korpo envelopesis per nigra masho, e sub to esis tuniko ek ledro nigre kolorizit. Trans la genui esis nigra hakilo, grandega kozo facita por krevar kranii, quale se ol esas amata ludilo.

Ilua kapo e vizajo kovresis da kozo quan Stark olime vidabis nur en tre antiqua pikturi—l'anciena milito-maskilo dil mar-fora Rejuli di Marso. Fabrikit ek nigra e brilanta stalo, ol prizentis nehomala vizajo havanta fenduretatra okulo-trui e stangizita fendureto por respirar. Dope ol extensis su kom dina, ronda formo quale obskur alo levita por flugar.

La regardego intensa e senexpresa di ta maskilo turnesis, ne ye Tord, ma ye Erik Jon Stark.

La matida voco itere parolis de dop la maskilo. "Nu?"

"Ni chasis en la ravini dil sudo," dicis Tord. "Ni vidis fairo..." Il naracis quale li trovabis la stranjero e la kadavro dil viro di Kushat.

"Kushat!" nelaute dicis la Lordo Kiaran. "Ha! E pro quo, stranjero, vu iris ad Kushat?"

"Mea nomo esas Stark. Erik Jon Stark, Terano, de Merkurio." Il tedesis pri nomesar stranjero. Subite, il tedesis pri la tota afero.

"Pro quo me ne irez ad Kushat? Ka to kontreagas ul lego, ke homo ne pacoze irus

adibe sen esar persekutata tra l' Nordlando? E pro quo la homi di Mekh atencas lo? Li ne traktas l'urbo."

Tord retenis sua respirado, spektis kun joyoz expekto.

La manui dil homarmarizita viro karezis la hakilo. Li esis streta manui, glata e tendinoza—mikra manui, semblante, por tal armo.

"Ni atencas to quon ni volas atencar, Erik Jon Stark." Il parolis per stranja dolceso. "Me questionis vu. Pro quo vu iris ad Kushat?"

"Pro ke," Stark respondis per egala represo dil pasioni, "mea kamarado deziris irar adheme por mortar."

"Semblas esar longa e desfacila voyajo nur por mortar." La nigra helmo inklinesis adavane, en pozo di penso. "Nur kondamniti o proskriptiti livas sua urbi o sua klani. Pro quo vua kamarado fugis de Kushat?"

Voco subite parolis del amaso de shifoni qua jacis sur la liteto en l'ombri dil angulo. Voco di viro, profunda e rauka, havanta l'akra tremo di evo o di dementeso en ol.

"Tri viri ultre me ipsa fugis de Kushat dum l'importanta yari. Unu mortis en l'inundi printempal. Unu kaptesis en la movanta glacio vintral. Unu vivis. Furtisto nomizita Kamar, qua furtis ula talismano."

Stark dicis, "Mea kamarado nomesis Greshi." La ledra zono esis pezoza cirkum il, e la fera konvexajo semblis esar varmega an ilua ventro. Il lore timeskis.

LA LORDO KIARAN PAROLIS, ne atencis Stark. "To esis la sakra talismano di Kushat. Sen ol, l'urbo similesas homo sen anmo."

Quale la Velo di Tanit che Karthago, pensis Stark, e ponderis la fato di ta urbo pos ke la Velo furtesis.

"La nobeli timis lia propra homi," la homarmarizita viro dicis. "Li ne audacis dicar ke ol esabis furtit. Ma ni savas."

"E," dicis Stark, "vi atakos Kushat ante la desfrosto, kande li minime expektas vi."

"Vu havas akuta mento, stranjero. Yes. Ma la granda muro esos desfacile vinkat, malgre lo. Se me venus portante en mea manui la talismano di Ban Kruach…"

Il ne kompletigis la frazo, ma vice lo turnis su ye Tord. "Ka vu spoliis la kadavro dil mortintulo, quon vu trovis?"

"Nulo, Lordo. Kelka moneto-peci, kultelo, apene valoroza prenesar."

"E vu, Erik Jon Stark. Quon vu prenis del kadavro?"

Per perfekta vereso il respondis, "Nulo."

"Tord," dicis la Lordo Kiaran, "traserchez lu."

Tord ridetante proximeskis a Stark ed arachante apertis ilua vestono.

Per supernatura rapideso la Terano movis. La bordo di un larja manuo frapis Tord sub l'orelo, ed ante ke la genui dil viro povis flexar, Stark sizis ilua brakio. Il turnis su, adavane blotisis, e jetis Tord kapavane tra la pord-klapo.

Il rekte staceskis ed itere turnis su. Ilua okuli montris feroca cintili. "Ta viro ja furtis de me," il dicis. "To satisfacas."

Il audis la veno dil viri di Tord. Tri de li esforcis samtempe trairar l'enireyo, ed il saltis vers li. Il facis nula sono. Ilua pugni parolis por il, pose ilua pedi, dum ke il pedfrapis l'aturdita barbaruli retroe adsur lia chefo.

"Nun," il dicis al Lordo Kiaran, "ka ni konversos kom viri?"

La homarmarizita viro ridis, sono di pura joyo. Semblis ke la regardo dop la maskilo studias la sovaja vizajo di Stark, lore levis su por salutar la desafabla Tord, qua rieniris la shirmilo, vangi karmenizita pro furio.

"Irez," dicis la Lordo Kiaran. "La stranjero e me konversos."

"Ma Lordo," il protestis, maligne regardegante Stark, "to ne esus senriska..."

"Mea obskur amorantino atencas mea sekureso," dicis Kiaran dum karezar la hakilo sur la genui. "Irez."

Tord iris.

La homarmarizita viro lore esis tacema, la blinda maskilo turnita ye Stark, qua renkontris ta senokula regardo ed anke esis tacema. E la amaso de shifoni en l'ombri lente rekteskis e divenis altstatur oldulo havanta reda hararo e barbo, tra qui eksaliis akut osti e du brilanta e mikra fairo-punti, quale se ula maligna flamo brulas en il.

Il tranante marchis e squatis ye la pedi di la Lordo Kiaran, spektante la Terano. E la homarmarizita viro inklinis su adavane.

"Me dicos ulo a vu, Erik Jon Stark. Me esas bastardo, ma me venas ek la sango di reji. Mea nomon e mea rangon me facez per mea propra manui. Ma me alte pozos li, e mea nomo sonos tra la Nordlando!

"Me sizos Kushat. Ta qua posedas Kushat, posedas Marso—e la povo e la richaji qui esas ultre la Pordi di Morto!"

"Me vidis oli," dicis l'oldulo, ed ilua okuli flamifis. "Me vidis Ban Kruakh la povoza. Me vidis la templi e la palaci qui cintilifas en la glacio. Me vidis *Li*, le brilant. Ho, me vidis li, le beleg, le hororind!"

Il oblique regardetis Stark, tre ruzeme. "Pro to Otar esas dementa, stranjero. *Lu vidis.*"

Koldeso kaptis Stark. Il anke vidabis, ne per sua propra okuli ma per la mento e memoro di Ban Kruakh, de milion yari ante lore.

Do ol ne esabis iluziono, la fantastika viziono apertita dal talismano celit en ilua zono! Se ta olda dementulo vidabis…

"Me ne savas qua enti celas su ultre la Pordi di Morto," dicis Kiaran. "Ma mea obskur amorantino probos lia forteso—e me

supozas ke mea reda volfi chasos li, flarante spolio."

"Le beleg, le terorind," susuris Otar. "Ed ho, la templi e la palaci, e la granda turmi ek petro!"

"Kavalkez kun me, Stark," abrupte dicis la Lordo Kiaran. "Donez la talismano, ed esez la shildo an mea dorso. Me ofris ta honoro a nul altra viro."

Stark lente questionis, "Pro quo vu selektas me?"

"Ni esas di un sango, Stark, malgre ke ni esas nekonocati."

La kold okuli dil Terano streteskis. "Quon vua reda volfi dicus pri lo? E quon dicus Otar? Regardez lu, ja rigida pro jaluzeso, e pro timo pro ke me forsan respondus, 'Yes.'"

"Me ne expektas ke tu timus o l'unu o l'altru."

"Kontree," dicis Stark, "me esas prudentulo." Il pauzis. "Plusa kozo. Me marchandas kun nulu til ke me regardas lua okuli. Forprenez tua helmo, Kiaran—lore ni forsan diskutos!"

La respiro di Otar esis serpentatra siso inter ilua sendenta jenjivi, e la manui dil

Lorda Kiaran plu forte tenis la shafto dil hakilo.

"No!" il susuris. "Ton me nultempe facos."

Otar staceskis, ed unesmafoye Stark sentis la tota forteso en ta stranj oldulo.

"Ka vu regardus la facio di destrukto?" il tondratre dicis. "Ka vu demandas morto? Ka vu supozas ke kozo celesas dop stala maskilo sen kauzo, ke vu demandas vidar ol?"

Il turnis su. "Mea Lordo," il dicis. "Ante morge la lasta klani venabos a ni. Pos to, ni mustas marchar. Donez ca Terano a Tord, dum la restanta tempo—e vu havos la talismano."

La maskilo vakua e blinda e senmova turnesis ye Stark, e la Terano supozis ke de dop ol venas febla sono qua esas forsan sospiro.

Lore…

"Tord!" klamis la Lordo Kiaran, e levis la hakilo.

III

LA FLAMI ALTE SALTIS DEL FAIRO en la senventa ravino. Viri sidis cirkum ol en granda cirklo, la sovaja kavalkanti del monto-vali di Mekh. Li sidis havante la retenita e tremant avideso di volfi cirkum mortanta vildo. Tempope lia blanka denti montresis per sorto de tacema rido, e lia okuli spektis.

"Lu esas forta," li susuris l'una a l'altra. "Lu travivos la nokto, certe!"

Sur rokajo sidis la Lordo Kiaran, envolvit en nigra mantelo, tenante la granda hakilo ye la kurveso dil brakio. Apud il Otar blotisis en la nivo.

Proxime, la longa lanci esabis pozita profunde e kunligita por facar eshafodo, e sur ta framo viro pendigesis. Granda viro, havanta feratra muskuli, tre magra; la grandeso di ilua shultri plenigis la spaco inter la flexanta shafti. Erik Jon Stark di Tero, ek Merkurio.

Il ja esabis flogita sen mizerikordio. Il subflexis pro sua propra pezo inter la lanci, respiris per rauka singluti, e la tramplita nivo cirkum il esis rede makulizit.

Tord manipulis la flogilo. Il desmetabis sua propra mantelo, ed ilua korpo brilis pro sudoro malgre la koldeso. Il tre sorgeme frapis sua viktimo, igis ke la longa flogilo kantez e krakez. Il esis fiera pri sua habileso.

Stark ne kriis.

Tandem Tord retroe pazis, anhelante, e regardis la Lordo Kiaran. E la nigra helmo asentante movis.

Tord faligis la flogilo. Il iris al grand obskura viro e levis la kapo per la hararo.

"Stark," il dicis, e krude sukusis la kapo. "Stranjero!"

Okuli apertesis e regardegis il, e Tord ne povis represar tremo. Semblis ke la doloro e l'insulto facabis ula maligna magio en ca viro kun qua il kavalkantabis e supozis konocar. Il vidabis la sama regardo de granda nivo-kato kaptit, ed il subite sentis ke il ne parolas ad homo, ma a bestio raptant.

"Stark," il dicis. "Ube esas la talismano di Ban Kruakh?"

La Terano ne respondis.

Tord ridis. Il regardetis la cielo, ube la luni rapide e base pasas.

"La nokto esas nur mi-pasinta. Ka tu supozas ke tu duros tra ol?"

La kold, kruel, pacient okuli regardis Tord. Nula respondo venis.

Ula qualeso de fiereso en ta regardo iracigis la barbarulo. Ol semblis mokar il, ta qua tante fidis a sua kapableso movigar lango rezistant.

"Tu supozas ke me ne povas igar ke tu parolez, ka ne? Tu ne men konocas, stranjero! Tu ne konocas Tord, qua igus ke la roki parolez, se lu volus!"

Il extensis sua libera manuo e frapis la vizajo di Stark.

Semblis neposibla ke irgo povas tante rapide movar. Videsis leda brilo de denti, e la karpo di Tord kaptesis super la junto dil polexo. Il grondis, e la feratra boko klozis til l'osto.

Subite, Tord kriachis. Ne pro doloro, ma pro paniko. E la rangi de spektanta viri

adavane shancelis, e mem la Lordo Kiaran tresayigite staceskis.

"Askoltez!" la susuro kuris cirkum la fairo. "Askoltez quale lu grondas!"

Tord liberigis la hararo di Stark e frapis il an la kapo per sua pugno. Ilua vizajo esis blanka.

"Volf-homo!" il kriachis. "Liberigez me, bestio! Liberigez me!"

Ma l'obskura viro tenis la karpo di Tord, grondachis, e ne audis. Pos kurta tempo on audis la matida krako di osto.

Stark apertis sua boko. Tord cesis frapar il. Il lente retroe pazis, regardegis sua karno arachit. La brakio-osto revelesis.

Per la sinistra manuo, Tord ektiris sua kultelo. La Lordo Kiaran avancis. "Vartez, Tord!"

"Ol esas malignajo," susuris la barbarulo. "Magiisto. Volf-homo. Bestio."

Il saltis vers Stark.

LA HOMARMARIZITA VIRO MOVIS, tre rapide, e la granda hakilo jiris tra la aero. Ol frapis Tord exakte ube la kordi dil kolo venas al shultro—frapis, e partranchis.

Silenco esis en la valo.

La Lordo Kiaran lente marchis trans la tramplita nivo ed itere prenis sua hakilo.

“Me obediesez,” il dicis. “E me ne toleras timo, nek pri deo, homo, nek diablo.” Il gestis ye Stark. “Liberigez lu. Certigez ke lu ne mortas.”

Il forpazegis, ed Otar rideskis.

De vasta disto, Stark audis ta sovaj, akutsona rido. Ilua boko esis plena de sango, ed il esis dementa pro kolda furio.

Lore ruzemeso pure animal duktis ilua movo. Ilua kapo falis adavane, ed ilua korpo inerte pendis an la rimeni. Il semblis esar preske mortint.

Grupo de viri proximeskis ad il. Il askoltis li. Li hezitis e timis. Lore, pro ke il ne movas, li kurajeskis e pluproximeskis, ed un de li dolce pikis il per la pinto di sua lanco.

“Bone pikez lu,” altru dicis. “Esez certa!”

L’akuta pinto plu profunde pikis. Kelka sango-guti ekfluis e adjuntis su al reda flueti qui fluis del bato-strii. Stark ne movis.

La lancisto grunis. “Esas nun sat sekura.”

Stark sentis ke la lami di kulteli tranchas la rimeni. La kruda feli snapis, ed il esis libera.

Il ne falis. Il ne lore falabus se il recevabus morto-vundo. Il pozis sub su la gambi e saltis.

Il sizis la lancisto per ta unesma salto e jetis il aden la fairo. Lore il kureskis vers la loko ube la squamoza kavali amasigesis, traci de sango dop il en la nivo.

Viro aparis avan il. Il vidis l'ombro di lanco e turnis su, sizis la shafto per la du manui. Il tiris ol del viro e frapis per l'extremajo, ed avancis. Dop il esis voci klamanta e la komenco di tumulto.

La Lordo Kiaran turnis su e rivenis, rapide pazegante.

Lore viri stacis avan Stark, multa viri, la spektantaro livante pro ke restis nulo spektind. Il tenegis la longa lanco. Ol esis bon armo, plu bona kam la silexo-puntizita bastono per qua la puerulo N'Chaka chasabis la giganta reptanti dil roki.

Ilua korpo kurveskis aden posturo mi-blotisant. Il sonis per un klamo, la defianta krio di raptanta mortiganto, ed iris adinter la viri.

Il masakris per ta lanco. Li ne expektis atako. Li expektis nulo. Stark tro rapide riviveskis. E li timis il. Il flaris l'odoro di

timo de li. Timo ne pri homo quale li ipsa, ma pri kreuro min kam e plu kam homo.

Il mortigis, ed esis felica.

Li fugis de il, la sovaja kavalkanti di Mekh. Li lore esis certa ke il esas demono. Il furiis inter li per la lanco brilant, e li itere audis ta sono qua ne darfas ekirar homala fauco, e lia supersticoza teroro kreskis e sendis li kuregante de il, fulante l'una l'altra pro pueratra paniko.

Il trapasis li, lore nulo restis inter il ed eskapo ecepte du kavalkanti qui gardas la bestio-trupo.

Sur la bestii, li havis plu multa kurajo. Li opinionis ke mem magiisto ne povas afrontar lia atako. Li venis vers il dum ke il kuris, la kovrita pedi di lia bestii matide tamburagis la nivo.

Sen pauzar, Stark jetis sua lanco.

OL PERFORIS LA KORPO DI UN DEL VIRI e forfrapis il, por ke il falis adsub la kavalo di sua kamarado e fushis la gambi. Ol shancelis e kabris, sisis, e Stark avankuris.

Unfoye il regardetis addope trans la shultro. Tra la tumultoza, klamanta turbo il

vidis obskura, mashizita figuro werant alizita maskilo qua trapasis la amaso de viri per granda pazi e portis nigra hakilo alte levita por jetar.

Stark lore esis proxim la bestio-trupo. E li flaris il.

La Nordlandana bruti nultempe prizabis ilua odoro, e la malodoro di sango sur il satisfacis furiigar li. Li siseskis e grunacheskis, kunfrotis lia reptantatra flanki dum turnar su e regardegar il per brilant okuli.

Il hastis a li ante ke li decidis fugar. Il esis sat rapida por kaptar un de li ye la karnala kresto qua servis ol kom hartufo, tenis ol per sovaja indiferenteso pri ilua kriacho, e saltis adsur ilua dorso. Lore il permisis ke ol fugez, e kavalkante il klamis, akutsona e kruda krio qua urjis la bestii til paniko.

La bestio-trupo fugpanikis del centro quale obuso explozant.

Stark esis avan li. Base tenante la squamoza kolo, il vidis ke la viri di Mekh esas dissemata e frapata e fulata aden la nivo dal fluganta pedi. Aden ed adexter la shirmili, pedabasante la muri ek arbusti, kriante per rauka reptantala voci, la bestii

tumultoze trairis la kampeyo, livis dop li ruinaji quale pro tempesto. E Stark iris kun li.

Il sizis mantelo del shultri di ula basranga chefo dum preterpasar, e lore, kruele tordante la karnala kresto, batanta per pugno la kapo dil kreuro, il igis ke la kavalo turnez su adube il volis, advale.

Il lastafoye vidis la Lordo Kiaran luktar por tenar un del kreuri sat longe por acensar, lore dekedu luktanta korpi cirkumiris il, e Stark foriris.

La bestio ne lenteskis, semblante opinionar ke ol povas kurar del stranjera e sangoz ento qua tenas sua dorso. La lasta bordo dil kampeyo venis e desaparis en la tenebro, e la pura nivo dil plu basa valo aparis avan ol. La kreuro pozis la ventro an la sulo ed iris, blanka spumo flugante del taloni.

Stark tenis ol. Ilua forteso lore desaparis, subite extingita kun la batalio-furio. Il koncieskis ke il esas malada e sangifas, ke ilua korpo esas un kruela dolorego. Tainstante, plue kam dum la hori jus pasint, il abominis la nigra duktisto dil klani di Mekh.

La fugo alonge la valo divenis ula leda sonjo. Stark konciis pri rokaji qui shancelante preterpasis e pose semblis larje separar su, e la vento venis de nula loko quale la frapo di granda martelo, ed il itere esas sur l'expozit erikeyo.

La bestio falieskis e lenteskis. Balde il haltis.

Stark prenis nivo per qua il frotis ilua vunduri. Il preske esvanis, ma la sangifado cesis e pos to la doloro falis til matida pulsado. Il envolvis su per la mantelo ed urjis ke la bestio avanirez, lore milde, paciente, e pos ke la bestio anhelis, ol obediis, komencis troto quan ol povas durigar dum hori.

Il esis sur la erikeyo dum tri dii. Ulfoye il kavalkis per ula stuporo, ulfoye il esis febroze alert, spektis la horizonto. Ofte il miskomprenis ke la formi dil salianta roki esas kavalkanti, e trovis irga posibla shirmilo til ke il certesis ke li ne movas. Il timis decensar, nam la bestio havas nula brido. Kande ol haltis por repozar, il restis sur la dorso, tremante, la fronto sudorizit.

La vento forbalayis ilua traci tam balde kam il facis oli. Dufoye, fore, il ya vidis

kavalkanti, ed unfoye il plunjis aden alta niv-amaso e restis ibe dum plura hori.

La ruinita turmi marchis kun il trans la bitra lando, sola giganti okadek kilometri l'una for l'altra. Il ne proximeskis ad oli.

Il savis ke il multe vagas, ma ne povis evitar lo, e to probable salvis il. En ta dezerto tordit, ruptita da eri da frosto ed inundo, on povus persequar homo an rekta lineo inter du punti. Ma trovar sola kavalkanto en ta dezerto esus pura fortuno, e la chanci esis kun Stark.

Dum un vespero, ye sunkusho, il eniris planajo qua acensas til nigra ed alteg eskarpajo nochizita per un paseyo.

La lumo esis horizontala e tam reda kam sango, briletis an la frostizita roki por ke semblis ke la paseyo flamifis pro maligna fairi. Por la mento di Stark, esencale primitiva e lore nudigita de omna ganita raciono, ta streta ravino aparis kom pordo al habiteyo di demoni tam hororinda kam la fablatra enti qui vagas l'Obskura Latero di ilua hem-mondo.

Il longatempe regardis la Pordi di Morto, e mala memorajo reptis aden ilua mento. Memorajo pri ta koshmaratra experienco

kande la talismano semblis marchigar il aden ta terorinda paseyo, ne kom Stark, ma kom Ban Kruakh.

Il rimemoris la vorti di Otar—*Me vidis Ban Kruakh la povoza.* Kad il ankore restas ibe ultre ta obskura pordi, sole kombatas en ilua neimaginebla milito?

Itere, memorante, Stark audis la maligna siflo dil vento. Itere l'ombro di neklara e terorinda formo levesis avan il…

Il koaktis forigar la memorajo pri ta viziono, per grand esforco. Il ne lore darfas forturnar su. Esis nula loko adirar.

Ilua bestio fatigit avane pazis, e Stark vidis quale sonjo ke granda urbo murizit gardas ta terorinda Pordi. Il spektis ke l'urbo glitas vers il tra karmezina nebulo, ed imaginis ke il vidas la epoki amasigita cirkum la turmi quale uceli.

Il atingabis Kushat, la talismano di Ban Kruakh ankore tenit en la sangizita zono cirkum ilua tayo.

IV

Il STACIS EN GRANDA PLACO, bordizita dal echopi di komercisti e vino-vendisti. Ultre olti esis edifici, stradi, urbo. Stark nebulatre sentis granda e minacant obskureso, vasta avan la monti, tam severa e fiera ed anciena kam olti, havanta multa ruinaji ed abandonita lojeyi.

Il ne esis certa quale il venabis adibe, ma il stacis sur sua propra pedi, ed ulu varsis acerba vino aden ilua boko. Il avide drinkis. Homi cirkondis il, tumultoze, babilante, demandante respondi a questioni. Voco di yunino akute dicis, "Lasez lu! Ka vi ne vidas ke lu vundesas?"

Stark regardis adinfre. El esis gracila e ragizit, havis nigra hararo e grand okuli tam flava kam olti di kato. El tenis ledra botelo en la manui. El ridetis ye il e dicis, "Me esas Tanis. Ka tu drinkos plusa vino?"

"Me drinkos," dicis Stark, e ya drinkis, e pose dicis, "Danko, Tanis." Il pozis un manuo adsur elua shultro por fermigar su.

Ol esis flexebla shultro, surprizante forta. Il juis sentar ol.

La turbo ankore movis cirkum il, plugrandeskante, ed il lore audis la sono di pedi milital. Detachmenteto de viri en lejera homarmaro trapulsis su.

Tre yun oficiro, la kuiraso di qua dolorigis l'okulo per brileso, demandis quik esar informata pri qua esas Stark e pro quo lu arivabis.

"Nulu trairas l'erikeyo dum vintro," il dicis, quale se to ipsa signifikas intenco maligna.

"La klani di Mekh trairas oli," respondis Stark. "Armeo, por kaptar Kushat—un, du dii dop me."

La turbo audis to. Ecitata voci jetis l'informajo l'una a l'altra e klamis por plusa novaji. Stark parolis al oficiro.

"Me videz vua kapitano, quik."

"Vu vidos l'internajo di karcero, plu probable!" akute dicis la yunulo. "Qua sensencajo pri la klani di Mekh?"

Stark regardis il. Il regardis tante longe e tante kurioze ke la turbo mokante rideskis e la senbarba vizajo dil oficiro redeskis til l'oreli.

"Me kombatis en multa militi," dolce dicis Stark. "E longatempe ante nun me lernis askoltar kande ulu venas por avertar pri atako."

"Vu devas duktar lu al kapitano, Lukh," kriis Tanis. "Nia peli anke danjerigesas, komprenez, se esus milito."

La turbo klameskis. Omni esis povri, envolvita per manteli o ledro paruzita. Li ne amis la gardisti. E sive esus milito sive ne, la vintro esas longa e tedas, e li volis juar ca eciteso.

"Duktez lu, Lukh! Lasez lu avertar la nobeli. Li pensez quale defensar Kushat e la Pordi di Morto, nun kande la talismano mankas!"

"Mentiajo!" Lukh klamis. "E vi savas la puniso por dicar to. Tacez, o vi flogesez." Il iracoze gestis ye Stark. "Kontrolez ka lu es armizita."

Un del soldati avancis, ma Stark esis plu rapida. Il desligis la rimeno e lasis falar la mantelo, revelante sua torso.

"La klanani ja forprenis omna mea havaji," il dicis. "Ma li rikompensis per altra kozo."

La turbo regardegis la mi-cikatrigita strii, ed omnu inhalis.

La soldato prenis la mantelo e pozis ol adsur la shultri dil Terano. E Lukh budeme dicis, “Do, venez.”

La fingri di Stark tensis sur la shultro di Tanis. “Venez kun me, yuneto,” il susuris. “Altre, me mustas reptar.”

Tanis ridetis e venis. La turbo sequis.

La kapitano dil gardisti esis korpulenta homo havanta l’odoro di vino e vizajo qua ja krulas, quankam ilua hararo ne ja grizeskas. Il sidis en kurta turmo super la placo, ed il observis Stark sen irg intereso.

“Vu havis ulo dicar,” dicis Lukh. “Dicez.”

STARK PAROLIS, SEN MENCIONAR KAMAR e la talismano. Lore esis nek bona tempo nek bona homo por tala historio. La kapitano askoltis omno dicita pri la kunveno dil klani di Mekh, pose sidis e regardis il per nebulatra ruzemeso.

“Ka tu havas pruvi pri co?”

“Ta strii. Lia duktisto Kiaran ipsa komandis la flogo.”

La kapitano sospiris, e retroe inklinis su.

"Irga vaganta chasantaro forsan flogis tu," il dicis. "Sennoma vaganto de ube nur la dei savas, e proskriptito, se me bone judikas homi—tu probable meritis la flogo."

Il extensis un manuo por vino, e ridetis. "Komprenez, stranjero. En la Nordlando, nulu militas dum vintro. E nulu konocas Kiaran. Se tu esperis kompenso del urbo, tu male projetis."

"La Lordo Kiaran," dicis Stark, severe represante sua iraco, "batos via pordi ante du dii. E vu lore konoceskos lu."

"Forsan. Tu vartos lu—en karcero. E tu livez Kushat per l'unesma karavano pos la desfrosto. Ni havas sat multa kanalii hike sen aceptar pluso."

Tanis sizis la mantelo di Stark e retenis il.

"Sioro," el dicis, quale se to esas sordida vorto. "Me responsos pri la stranjero."

La kapitano regardetis el. "Ka tu?"

"Sioro, me esas libera civitano di Kushat. Segun la lego, me darfas responsar pri lu."

"Se vi kanalii dil Quartero di Furtisti praktikus la lego tam bone kam vi demandas ol, ni havus min multa problemi," grunis la kapitano. "Nu, prenez

la kreuro, se tu deziras lu. Me ne supozas ke tu havas irgo perdebla."

Lukh ridis.

"Nomo e lojeyo," dicis la kapitano, e skribis olti. "Rimemorez, lu ne livez la Quartero."

Tanis konsentis per kapsigno. "Venez," el dicis a Stark. Il ne movis, ed el regardis. Il regardegis la kapitano. Ilua barbo kreskabis dum la lasta dii, ed ilua vizajo ankore markizesis dal frapi di Tord ed esis volfatra pro doloro e febro. Lore, ek ta maskilo maligna, ilua okuli regardis per kolda e terorind intenseso la mola homo qua sidas e mokas.

Tanis pozis un manuo sur ilua aspera vango. "Venez," el dicis. "Venez e repozez."

Dolce il turnis ilua kapo. Stark palpebragis e shancelis, e Tanis prenis ilua tayo e duktis il sen protesto al pordo.

Ibe Tanis pauzis, retroe regardis.

"Sioro," el dicis, tre humile, "la novaji pri ca atako klamesas nun tra la Quartero. Se ol *ya* venus, e se on savus ke vu esis avertita e ne parolis..." El ofris expresiva gesto, ed ekiris.

Lukh destranquile regardis la kapitano. “Lu esas justa, sioro. Se forsan la viro vere parolis…”

La kapitano blasfemis. “Sensencajo. Rakonto di raskalo. Tamen…” Il nedecideme kontraktis la brovi, lore extensis un manuo por pergameno. “Omnakaze, esas simpla. Skribez, transdonez, e lasez ke la nobeli atencez.”

Ilua plumo skrapeskis.

Tanis duktis Stark per eskarpa e streta voyeti, lore obskureskanta, ube l’urbo acensis e falis trans neplata petro. Stark koncieskis pri fort odori di spici e nutrivi nekonocat, e la moskatra subodori di milion generacioni esamifanta por genitar e mortar en ta turboza katakombi ek petro ed ardezo.

Domo, adjuntita ad altra domi, jus sub l’alteso dil granda Murego. Eskalero, kava pro long uzado, demente tordis su cirkum anguli.

Ne-alta chambro, e magra viro nomizita Balin, neklare vidit, qua dicis ke il esas la frato di Tanis. Lito facita ek feli e texuri.

Stark dormeskis.

MANUI E VOCI SUMNIS IL. Forta manui sukusante il, voci urjant. Il grunante tresayis, quale animalo subite vekigit, ankore perdita en l'obskura nebuli di exhausteso. Balin blasfemis e fortiris sua fingri.

"Quon tu duktis adheme, Tanis? Per la dei, ol mordis ye me!"

Tanis ne atencis il. "Stark," el dicis. "Stark! Askoltez. Viri venas. Soldati. Li questionos tu. Ka tu men audas?"

Stark pezoze dicis, "Me audas."

"Ne parolez pri Kamar!"

Stark staceskis, e Balin hastoze dicis, "Kalmeskez! La kozo esas sekura. Me ne furtus morto-kondamno!"

Ilua voco sonis vere. Stark itere sideskis. Vigilar postulis esforco. Tumulto venis del suba strado. Esis ankore nokto.

Balin sorgeme dicis, "Dicis to quon tu dicis al kapitano, nulo plusa. Li mortigos tu se li saveskus."

Ruda manuo tondratre frapis la pordo, e voco kriis, "Apertez!"

Balin flanis por levar la barilo. Tanis sideskis apud Stark, elua manuo an la ilua. Stark frotis sua vizajo. Il esabis razita e

lavit, la vunduri unguentizit. La zono esabis forpozit, anke ilua vesti sangizit. Il nur lore komprenis ke il esas nuda, e tiris texuro cirkum su. Tanis susuris, “La zono esas an ta stifto, sub tua mantelo.”

Balin apertis la pordo, e la chambro esis plena de viri.

Stark rikonocis la kapitano. Esis altri, quar de li yuna, evoz, mezevoz, anoyata pro esir tirita de lia liti e de lia spekulo-tabli ye ca horo. La sisesma viro weris la kuiraso juvelizit di nobelo. Il havis bela, benigna vizajo. Griza hararo, mild okuli, mola vangi. Bona viro, ma ridind en la vesti di soldato.

“Ka ta esas la viro?” il questionis, e la kapitano afirmis per kapsigno.

Balin adportis sidilo. Il agis per bel aplombo. Il weris karmezina juvelo en l’orelo sinistra, ed omna lineo en il esis alerta e sentema, instintala per moko. Ilua okuli esis brilante cinikal en vizajo magrigita da yari di gaya pekado. Stark prizis il.

Il esis civilizito. Li omna esis civilizita—la nobelo, la kapitano, omni. Tante civilizita ke l’origino di lia kulturo esis obliviata mi-

ero ante l'unesma argila briko esis pozit en Babilono.

Tro civilizita, Stark pensis. Paco ektirabis lia dentegi e tranchabis lia ungli. Il pensis pri la sovaja klanani qui rapide venas trans la nivo, e sentis ula kompato por la homi di Kushat.

La nobelo sideskis.

"To esas stranja naraco quan tu adportas, vaganto. Me volas audar ol de vua propra boko."

Stark naracis. Il lente parolis, gardis omna vorto, maledikis la fatigeso qua nebulizis la cerebro.

La nobelo, nomizita Rogain, multe questionis. Ube esas la kampeyo? Quanta viri? Quo esis l'exakta vorti dil Lordo Kiaran, e qua lu esas?

Stark respondis, tre prudente.

Rogain longatempe pensante sidis. Il semblis esar desquieta ed emocigit, un manuo senskope karezis la mancho di ilua espado. Manuo di skolisto, sen kalo.

"Un plusa questiono," dicis Rogain. "Pro quo vu esis sur l'erikeyo dum vintro?"

Stark ridetis. "Me esas vaganto profesional."

"Ka proskriptito?" questionis la kapitano, e Stark levis sua shultri.

"Mercenario esas plu bela vorto."

ROGAIN REGARDEGIS LA STRIARO sur l'obskura pelo di la Terano. "Pro quo la Lordo Kiaran, tale nomizat, komandis ke vu esez flogat?"

"Me bategis un de lua chefi."

Rogain sospiris e staceskis. Il stacante regardis Stark de sub frunsata brovi, e tandem dicis, "To esas bizara naraco. Me ne povas kredar ol—tamen, pro quo tu mentius?"

Il pauzis, quale se il esperas ke Stark respondus por alejar ilua desquieteso.

Stark beis. "La naraco esas facile pruvat. Vartez nur un o du dii."

"Me armizos l'urbo," dicis Rogain. "Me ne darfas altre agar. Ma me dicas a vu ico." Astonante desafabla expresuro eniris ilua okuli. "Se l'atako ne venas—se vu ecitas tota urbo pro nulo—me komandos ke vu esez senpeligata vivante e vua kadavro esez jetita trans la Murego por nutrar la kadavr-uceli."

Il pazegis ek la chambro, la sequantaro dop il. Balin ridetis. “Lu ya facos lo,” il dicis, e faligis la barilo.

Stark ne respondis. Il regardegis Balin, pose Tanis, e pose la zono pendanta del stifto, per stranje vakua ma penetranta maniero, quale animalo qua pensas sua propra pensaji. Il profunde inhalis. Lore, quale se il trovas ke la aero esas pura de danjero, il turnis su e quik dormeskis.

Balin expresive levis sua shultri. Il ridetis ye Tanis. “Ka tu es certa ke to es homal?”

“Lu esas belega,” dicis Tanis, e trusis la kovrili cirkum il. “Tacez.” El duris sidar ibe, spektis la vizajo di Stark dum ke lenta sonji transiris ol. Balin ridis.

Vespere Stark vekis. Il rekte sideskis, ocieme extensis su. Tanis blotisis apud la herdo, mixis ulo saporoz en poto nigrizit. El weris reda robo e koliaro ek batit oro, ed elua hararo esabis glate pektita e brilis.

El ridetis ye Stark e staceskis, adportis ilua propra boti e pantalono, sorgeme netigit, e tuniko ek ledro tanagata tam bele e mole kam silko. Stark questionis de ube el havas ol.

"Balin furtis ol—del laveyi quin la nobeli frequentas. Lu dicis ke tu devas havar lo maxim bona." El ridis. "Lu desfacile trovis un de li sat granda por konvenar a tu."

Tanis spektis kun senshama intereso dum ke il vestizis su. Stark dicis, "Ne bruletez la supo."

Tanis extensis la lango ye il. "Esez fiera pri ta belega pelo dum ke tu havas ol," el dicis. "Esas nula signo di atako."

Stark koncieskis pri soni qui ne antee sonis—la pasado di viri sur la Murego super la domo, la klamo dil gardisti. Kushat esis armizita e pronta—ed ilua tempo forkuras. Il esperis ke Kiaran ne tardesas sur l'erikeyo.

Tanis dicis, "Me devas explikar pri la zono. Kande Balin desvestizis tu, lu vidis la nomo di Kamar skrachita en la konvexajo. E lu povas apertar l'ovo di lacerto sen nocar la shelo."

"Ka tu?" questionis Stark.

El flexis sua subtila fingri. "Me facas sat bone."

BALIN ENIRIS. Il serchabis novaji, ma esis nur kelka rumori.

"La soldati grunachas pri fals averto," il dicis. "La homi ecitesas, ma quale se li ludas. Kushat ne militis dum yarcenti." Il sospiris. "Desfortunoze, Stark, me kredas tua naraco. E me timas."

Tanis donis ad il bolo vaporifant. "Yen—uzez tua lango por ico. Timas, ho ya! Ka tu oblivias la Murego? Nulu kaptis ol de pos la konstrukto dil urbo. Permisez li atakar!"

Stark amuzesis. "Quankam tu es kindo, tu savas multe pri milito."

"Me savis sat multe por salvar tua pelo!" Tanis anoyate dicis, e Balin ridetis.

"Lu vinkas, Stark. E parolante pri peli…" Il regardetis la zono. "Plu juste, pri talismani, pri qua ni ne parolis. Quale tu ganis ol?"

Stark naracis la historio. "Lu havis peko sur l'anmo, Kamar. E—lu esis mea amiko."

Belin regardis il kun profunda respekto. "Tu esis folo," il dicis. "Komprenez. La kozo esas riportit a Kushat. Tua promiso es satisfacat. Hike es nulo ecepte danjero por tu, e se me esus tu, me ne vartus por esar senpeligit, o mortigit, o kaptit en kombato ne tua propra."

"Ha," nelaute dicis Stark, "ma ol esas la mea. La Lordo Kiaran facis lo." Il anke regardetis la zono. "Quo pri la talismano?"

"Riportez ol al loko de ube ol venis," Tanis said. "Mea frato esas plu bona furtisto kam Kamar. Lu certe povas facar lo."

"No!" dicis Balin, kun forteso surprizant. "Ni retenos ol, Stark e me. Kad ol havas povo, me ne savas. Ma se yes—me opinionas ke Kushat bezonos ta povo, ed en forta manui."

Stark solene dicis, "Ol havas povo, la talismano. Sive por boneso sive por maligneso, me ne savas."

Li tresayate regardis il. Ma timinda respekto semblis represar lia kuriozeso.

Il ne darfis parolar a li. Il ulmaniere ne volis parolar ad irgu pri ta minacanta viziono di to quo esas ultre la Pordi di Morto quan la talismano di Ban Kruakh donabis ad il.

Balin staceskis. "Nu, sive por boneso sive por maligneso, omnakaze la sakra reliquio di Ban Kruakh rivenas a sua hemo." Il beis. "Me dormeskos. Ka tu venos, Tanis, ka tu restos e disputos kun nia gasto?"

"Me restos," el dicis, "e disputos."

"Ha, nu." Balin ludeme sospiris. "Bona nokto." Il desaparis aden interna chambro. Stark regardis Tanis. El havis varma boko, ed elua okuli esis belega e plena de lumo.

Stark ridetis, ed extensis sua manuo.

La nokto pasis, e Stark dormante jacis. Tanis apertabis la kurteni. Vento e lunlumo kune fluis aden la chambro, e Tanis stacis apogante su an la solio super l'urbo dormant. La rideto qua langoris en l'anguli di elua boko esis trista e fora, e tre tenera.

Stark destranquile movis, mikra soni en la guturo. Ilua movi violenteskis. Tanis transiris la chambro e tushis il.

Il quik vekis.

"Animalo," Tanis nelaute dicis. "Tu sonjas."

Stark agitis sua kapo. Ilua okuli ankore esis nebulizit, ma ne pro dormo. "Sango," il dicis, "pezoza en la vento."

"Me flaras nulo ecepte la jornesko," Tanis dicis, e ridis.

Stark staceskis. "Advokez Balin. Me iras adsur la Murego."

Tanis lore ne konocis il. "Quo esas, Stark? Quo eventas?"

"Advokez Balin." Subite la chambro semblis sufokar il. Il sizis sua mantelo e la zono di Kamar e jetante apertis la pordo, stacis sur la streta skali extera. La lunlumo kaptis ilua vido, tam pala kam frosto-fairo.

Tanis tremis. Balin venis sen esar advokat. Il anke nur lejere dormabis. Kune li sequis Stark acensante la krud eskalero qua duktis al suprajo dil Murego.

Il regardis adsude, ube la planajo decensas del monti ed extensas su sub Kushat. Nulo movis ibe. Nulo makulizis la vakua blankeso. Ma Stark dicis,

"Li atakos ye auroro."

V

LI VARTIS. Kelke for li gardisto apogis su an la parapeto, envolvit en mantelo. Il senkurioze regardetis li. Bitra koldeso. La vento siflis tra la Pordi di Morto, ed infre en la stradi la fairi dil vigilanti tremis e flamifis.

Li vartis, ed ankore nulo eventis.

Balin nepaciente dicis, “Quale tu savas ke li venas?”

Stark tremis, neprofunda trepido dil karno ne kauzata da koldeso, ed omna muskulo dil korpo viveskis. Phobos plunjis adinfre. La lunlumo febleskis e chanjis, e la planajo esis tre vakua, tre tranquila.

“Li vartas obskureso. Li havos cirkume un horo, inter la kusho dil luno ed auroro.”

Tanis murmuris, “Revo! Omnakaze, me es kolda.” El hezitis, lore reptis adsub la mantelo di Balin. Stark irabis de el. El budeme spektis Stark ube il apogas su an stono. Il povus esar parto di ol, tam obskura e senmova.

Deimos falis vers la westo.

Stark turnis sua kapo, ne-eviteble lurata regardar la klifi super Kushat, qui acensas por obstruktar la duimo dil cielo. Hike, proxime sub oli, oli semblis esar kurva amaso, quale l'ultima ondo di eterneso qua rulas vers li, la kresto blankizita dal cindri di mondi frakasit.

Me olim stacis sub ta klifi. Me sentis ke li inklinas adinfre por aplastar me, e me timis.

Il ankore timis. La mento qua varsabis sua memoraji aden ta lenso kristal esis mortinta dum milion yari, ma nek tempo nek morto matidigis la teroro qua frapis Ban Kruakh dum ilua voyajo tra ta koshmaratra paseyo.

Il regardis aden la nigra e streta boko dil Pordi di Morto qua tranchas l'eskarpajo quale vunduro, e la primitiva simiatra kozo en il kontraktis e jemis, opresata da subita senso pri fato.

Il penoze transirabis la duimo di mondo por blotisar avan la Pordi di Morto. Ula maligna magio permisabis ke il videz kozi interdiktat, e ligabis ilua mento per nesankta kateno al longe mortinta mento di

ta qua esabis mi-deo. Ta maligna mirakli ne esus vana. Il ne permisesos irar nelezite.

Il lore akute kuntiris su, e blasfemis. Il abandonabis N'Chaka, nuda puerulo qua kurabis en loko rokoza e sunoza sur Merkurio. Il divenabis Erik Jon Stark, viro, e civilizit. Il forpulsis la sensenca averto, e turnis sua dorso al monti.

Deimos tushis la horizonto. Lasta brilo de redatra lumo kolorizis la nivo, lore pasis.

Tanis, qua mi-dormis, dicis kun subit anoyo, "Me ne kredas pri tua barbari. Me iras adheme." El forpulsis Balin ed iris, decensis la gradi.

La planajo lore esis tote obskura sub la febla, fora steli dil Nordo.

Stark pozis su an la parapeto. Il havis sorto de sentempa pacienteso. Balin envidiis to. Il dezirus irar kun Tanis. Il esis kolda e dubitema, ma il restis.

Tempo pasis, senfina minuti, plulongigit aden to quo semblas esar hori.

Stark dicis, "Ka tu povas audar li?"

"No."

"Li venas." Ilua audo, multe plu akuta kam to di Balin, obtenis la soneti, la vasta susurado senforma di armeo celite movant

en obskureso. Lejere armizita viri, chasanti, qui kustumas trakar vildi en la nivo. Li esis kapabla movar nelaute, tre nelaute.

"Me audas nulo," Balin dicis, e li itere vartis.

La steli movis adweste vers la horizonto, e tandem en l'esto neklara paleso reptis trans la cielo.

La planajo ankore kovresis da nokto, ma nun Stark perceptis l'alta turmi dil Urbo Rejal Kushat, fantomatra e neklar—l'anciena, fiera, alta turmi dil regnanti e lia nobeli, pozita super la turboza Quarteri di komercisti ed artizani e furtisti. Il esis kurioza, qua esos rejulo en Kushat ante ke la ne-acensita suno itere kushos su.

"Tu eroris," dicis Balin, strabe regardante. "Es nulo sur la planajo."

Stark dicis, "Vartez."

LORE RAPIDE, EN LA DINA AERO DI MARSO, la jornesko venis hastante e saltante, inundis la mondo per akra lumo. Ol flagris kun kruela brilo del lami di glavi, del pinti di lanci, del milito-harnesi di bestii, cintilifis sur la nuda reda kapi e ledra manteli, igis

brular la baneri dil klani, karmezine ed oree ed verde, brilant avan la nivo.

Nula sono, nula susuro esis en la lando.

Ulaloke chaso-korno emisis un basa krio por fendar la matino. Lore explozis la sovaja sonego dil montala kornamuzi e la ruptita tondro di tamburi, e senvorta kriacho exultanta qua ekis del Murego di Kushat quale la voco ipsa di batalio. La viri di Mekh moveskis.

Senforme, komence lente, pose plu rapide kande la turbo de militisti ruptis e dissemis su, la barbaruli avancis vers l'urbo quale aquo fluegas super digo ruptit.

Grupi e nodi de viri, altstatura viri qui kuras quale cervi, saltante, klamante, ociligante sua granda torchi. Kavalkanti, spornagante lia bestii til ke li fugez, ventri an la sulo. Lanci, hakili, glavi acensante e decensante, maro de viri e bestii, hastante, fulante, sukusante la tero per la tondro di lia paso.

Ed avan omni venis solitara figuro en nigra masho, kavalkante unglaganta bestio nigre garnisit, e portante nigra hakilo.

Kushat viveskis. Esamifado e klamado komencis en la stradi, e soldati acenseskis

la Murego. Magra kompanio, Stark pensis, ed agitis sua kapo. Turbachi de civitani troplenigis la stradeti, ed omna tekto esis plena de homi. Trupo de nobeli preterpasis, brava en masho brilant, por postenizar su en la placo apud la granda pordego.

Balin dicis nulo, e Stark ne desquietigis ilua pensado. Ilua mieno montris ke ol esas ya tenebroz.

Soldati venis e komandis ke li livez la Murego. Li retroiris a sua propra tekto, adube Tanis venis. El esis tre ecitat, ma sentima.

"Li atakez!" el dicis. "Li ruptez sua lanci an la Murego. Li itere retroe reptos."

Stark destranquileskis. En lia alta pozicioni, la granda balisti stridis e vibris. La mutigita kansono dil armarki divenis zumo jemant. Viri falis, pedfrapita del eshafodi da sua kamaradi. La sang-ululado dil klani sencese sonis en la frostoz aero, e Stark audis la frapado di acenso-skali an petro.

Tanis abrupte dicis, "Quon to esas—ta sono simila a tondro?"

"Arieti," il respondis. "Li forsas la pordego."

Tanis askoltis, e Stark vidis en elua vizajo la komenco di timo.

Longa kombato sequis. Stark avide spektis del tekto dum la tota matino. La soldati di Kushat agis brave e bone, ma li similesis mutoni en gardeyo kontre l'altstatura mortigeri dil monti. Ante dimezo l'oficiri batis la Quarteri por trovar viri por remplasar ti qui esabis mortigita.

Stark e Balin itere acensis la Murego.

La klani sufrabis. Lia mortinti jacis en rangi sub la Murego inter skali ruptit. Ma Stark konocis ta barbaruli. Li desquiete sidabis ed iraceskabis en la valo dum multa dii, e lore la batalio-dementeso posedas li e li ne esos haltigat.

Ondo pos ondo de li rulis ye la Murego, esis forjetit, itere persisteme venis. La tondro intermitanta sonegis del pordegi, ube giganti sudorifant ociligis l'arieti sub la shirmo di sua propra armarkisti. Ed omnaloke, alonge l'avanajo dil kombato, kavalkis la viro en nigra homarmaro, e furioza aklamo sequis il.

Balin pezoze dicis, "Yen la fino di Kushat."

SKALO FRAPEGIS LA PETRO KELKA METRI for li. Viri esamifante acensis la skalo-gradi, klanari havanta feroc okuli e ridado en la boki. Stark unesme atingis la suprajo.

Li donabis ad il lanco. Il perforis du viri per ol e perdis ol, e triesma viro saltis trans la parapeto. Stark aceptis il aden sua brakii.

Balin spektis. Il vidis ke la militisto retroe falis, forbalayante sua kunmilitisti del skalo. Il vidis la vizajo di Stark. Il audis la soni e flaris la sango e sudoro di milito, ed il esis malada til la medulo di sua osti, ed ilua abomino pri la barbari esis terorind.

Stark sizis la lamo dil mortinta viro, ed ante dek minuti ilua brakio esis tam reda kam to di buchisto. Ed il sempre spektis l'alizita helmo qua iris adibe ed adhike sub il, standardo por la klani.

Ante mi-posdimezo la barbaruli ganabis la Murego en tri loki. Li dissemis su adinterne alonge la bordi, acensis quale fluxo nerezistebla, e la defensanti faliis. La fugo divenis paniko.

"Omno es finita," Stark dicis. "Trovez Tanis e celez lu."

Balin faligis sua espado. "Donez a me la talismano," il susuris, e Stark vidis ke il

ploras. “Donez ol a me, e me iros ultre la Pordi di Morto e vekos Ban Kruakh de lua dormo. E se lu obliviis Kushat, me sizos lua povo per mea propra manui. Me larje apertos la Pordi di Morto e liberigos destrukto por la viri di Mekh—o se omna la legendi mentias, lore me mortos.”

Il esis quaza dementulo. “Donez a me la talismano!”

Stark vango-frapis il, sorgeme e sen rankoro. “Irez a tua frato, Balin. Celez lu, ecepte ke tu volas esar onklo di pueracho havanta reda hararo.”

Il lore iris, quale homo stuporigat. Kriachanta mulieri e sua filii obstruktis la voyi qui iras adinterne del Murego, e sangoza laboro facesis sur la tekti ed en la streta voyeti.

La pordegi ankore stacis.

STARK PULSIS SU VERS LA PLACO. L’echopi dil vendisti esis renversita, la vino-jari ruptita e la reda vino ekvarsit. Bestii kriis e fulis, anoyata da lia harnesi iritant, furiigita dal klamado e l’odoro di sango. La mortinti esis alte amasigita ube li falabis de supre.

Omnu hike esis soldati, severe tenante l'ultima pedo-plaso. La basa kansono dil arieti sukusis la stoni ipsa. La ferizita strabi dil pordego risendis kriacho respondant, e proxim la fino omna altra soni mutigesis. La nobeli lente venis del Murego ed acensis lia bestii, e vartante sidis.

Lore esis min multa de li. Lia brilanta homarmaro esis dentizita e makulizit, e lia vizaji esis pala.

Un finala martelo-stroko del arieti.

Kun bitra kriacho la bolti febligit esis arachit, e la granda pordego esis ruptit.

La nobeli di Kushat facis lia unesma, e final, asalto.

Quale soldati li afrontis la kavalkanti di Mekh, e quale soldati li repulsis li til ke li mortis. Ti qui restis esis retroe pulsit aden la placo, kaptita quale se en la kresto di avalancho. Ed unesme tra la pordo venis l'alizita batalio-maskilo dil Lordo Kiaran, e la nigra hakilo qua drinkas la vivi di homi irgube ol hakas.

Bestio sen kavalkanto por tenar ol venis, ol tiris sua kapo-kordo. Stark saltis aden la selo-pado e tranchante liberigis il. Ube la turbo esis maxim densa, tumulto de bruti

luktanta e viri kombatante genuo an genuo, esis la viro en nigra homarmaro, kavalakante quale deo, splendid, naskinta por milito. L'okuli di Stark brilis per stranja, kolda lumo. Il forte frapis per la taloni la squamoza flanki. La bestio saltis adavane.

En e super e tra, il igis la longa espado kantar. La bestio esis forta, e timigita ultre timo. Il mordis e fulis, e Stark tranchis voyeto por li, e balde il klamis super la bruiso,

"Ho, yen! *Kiaran!*"

La nigra maskilo turnesis vers il, e la rimemorata voco joyoze parolis de dop la fendureto stangizit.

"La vaganto. La sovajo!"

Lia du kavali shokis l'una l'altra. La hakilo decensis en kurvo siflant, e reda espado flagris por renkontrar ol. Rapide, rapide, sonanta koliziono di stalo, e la lamo frakasesis e la hakilo falis til la sulo.

Stark presis su adavane.

Kiaran extensis un manuo por espado, ma ta manuo esis sensentigita dal forco di ta frapo ed il esis tro lenta per un sekundo. La mancho dil armo di Stark, ankore tenit en ilua propra pugno sensentigit, donis

stroko stuporigant an la helmo, por ke la metal sonis quale klosho defektoz.

La Lordo Kiaran retroe falis, nur dum instanto, ma sat longe. Stark sizis la milito-maskilo e fortiris ol, e pozis sua manui cirkum la nuda fauco.

Il ne ruptis la kolo, quale projetit. E la Klanani qui avancabis por salvar sua duktisto haltis e ne movis.

Stark lore saveskis pro quo la Lordo Kiaran nultempe montras sua vizajo.

La fauco quan il tenis esis blanka e forta, ed ilua manui cirkum ol inundesis da rede orea hararo qua falis adsur la kamizo ek masho. Reda boko pasionoza pro furio, belege kurvanta osto sub skultita karno, okuli tam feroca e superba e nedomtebla kam l'okuli di yun aglo, fairatre blua, defiante il, odiante il…

"Per la dei," dicis Stark, tre nelaute. "Per l'eterna dei!"

VI

MULIERO! E dum ta instanto astonant, el esis plu rapida kam il.

Esis nul averto, ne la maxim mikra flagro di expreso. Elua du pugni venis kune adsupre adinter ilua extensita brakii e frapis sub ilua mandibulo kun forco qua preske snapis ilua kolo. Il falis retroe del selo, e sternesis sur la stoni sangizit, mi-stuporigat, la respiro frapit ek il.

La muliero jirante turnis sua bestio. Base inklinante su, el prenis la hakilo de olua falo-loko ed afrontis sua militisti, qui esis tam stuporigata kam Stark.

“Me bone duktis vi,” el dicis. “Me duktis vi ad Kushat. Kad irga viro disputas me?”

Li konocis la hakilo, se li ne konocis el. Li destranquile regardis de l’una latero til l’altra, tote astonat, e Stark, ankore anhelante sur la tero, pensis ke il nultempe vidas irgo tante fiera e tante belega kam el en la nigra masho-kuraso, la brilanta hararo suflata e la regardo quale blua fulmino.

La nobeli di Kushat selektis ta instanto por asaltar. Ca stranja desmasko dil Mekhana lordo donabis a li sat multa tempo por raliar, e li nun opinionis ke la dei facas miraklo por helpar li. Li trovis espero, ube li perdabis omno ecepte kurajo.

"Hominacho!" li klamis. "Prostitucatino dil kampeyi! *Muliero!*"

Li ululis ta vorto kom epiteto, ed atakis la barbari.

Ta qua esabis la Lordo Kiaran profunde spornagis, por ke la bestio kriachante adavane saltis. El iris, e ne regardis por vidar kad irgu sequas, adinter la viri di Kushat. E la granda hakilo acensis e falis, ed itere acensis.

El mortigis tri, e livis du altri sangifanta sur la stoni, e ne unfoye regardis retroe.

La klanani trovis lia langi.

"Kiaran! Kiaran!"

La tondratra klamo dronigis la sono di batalio. Quale un viro, li turnis su e sequis el.

Stark, movante por sua vivo sub lia pedi, ne povis rezistar ridetar. Lia pueratra menti vidis nur du posiblaji—quik mortigar el, od adorar el. Li selektabis adorar. Il pensis ke

la bardi kantos pri la Lordo Kiaran di Mekh tam longe kam homi existos por askoltar.

Il sucesis shirmar su dop ruinit echopo, e balde iris ek la placo. Li obliviabis il, dum ta tempo. Il ne volis vartar, tatempe, til ke li—od el—rimemorez.

El.

Il ankore ne tote kredis lo. Il tushis la kontuzo sub la mandibulo ube el frapabis lu, e pensis pri la flexebla, rapida forteso di el, e quale el solitare kavalkabis aden batalio. Il rimemoris la morto di Tord, e quale el domtabis sua reda volfi, ed il esis plena de astoneso, e de profund eciteso.

Il rimemoris to quon el dicabis ad il—*Ni esas di un sango, malgre ke ni esas nekonocati.*

Il sensone ridis, ed ilua okuli esis tre brilant.

La milito-fluxo rulabis vers l'Urbo Rejal, ube, segun la sono, feroca kombato cirkondas la kastelo. Vortici dil chefa luktado kriachante hastis tra la stradi, ma la rato-voyeti sub la Murego esis vakua. Omnu fugabis amase adinterne, la viktimi proxime persekutata dal vinkanti. La kurta nordala dio preske finas.

Il trovis celo-loko sat sekura, e preparis su por vartar.

Nokteskis, ma il ne movis. Per la sono atingante il, la spolio di Kushat esis en tot aktiveso. Li unesme spoliis la plu richa stradi. Lia lauta voci esis neklara pro vino, e mixesis kun la krii di mulieri. La reflektajo di multa fairi kolorizis la cielo.

Ante noktomezo la soni lenteskis, ed ante la duesma horo l'urbo dormis, drogizita da vino e sango e la fatigo di batalio. Stark silencoze iris aden la stradi, vers l'Urbo Rejal.

Segun l'anciena shablono di urbo-stati Marsana, la kasteli dil rejo e dil nobela familii esis kune pozit en solitara glorio. Multa turmi lore falabis, la granda hali apertita a la cielo. Tempo aplastabis la grandeso qua esis Kushat, plu fatale kam la boti di irga vinkanto.

En la domo dil rejo, la torchi base flamifis e la chefi di Mekh dormis kun lia fatigita kornamuzo-pleisti inter la benki dil festino-chambro. En la nichi dil alta pordo skultit, la gardisti dormetis tenante sua lanci. Li anke kombatabis dum ta dio. Malgre to, Stark ne proximeskis a li.

Kelke tremante pro la bitra vento, il iris alonge la masiva muri til ke il trovis posterno-pordo, mi-apertita quale livita da ula fuganta puero dil koqueyo. Stark eniris, movante quale ombro.

LA PASEYO ESIS VAKUA, feble lumizita da un torcho. Eskalero acensis de ol, ed il alongiris ol, irante per konjekto e la memoraji di simila kasteli olim vidit.

Il emersis aden streta koridoro, evidente uzata da servisti. Tapiso klozis l'extremajo, movetante en la kolda venteto qua suflis alonge la pavimento. Il regardis cirkum ol, e vidis masiva koridoro vultizit, la petra parieti panelizita per ligno multe krevisita e nigrizita da tempo, ma ankore montrante la marveloza skulturi di bestii ed homi, plu granda kam la vivanti ed orizita e brilante emaliizit.

De ta koridoro unika pordo apertis su—ed Otar dormas avan ol, tordita sur liteto quale hundo.

Stark retroiris alonge la streta koridoro. Il esis certa ke esas ula dopa enireyo al chambri dil rejo, ed il trovis la pordeto quan il serchas.

De ibe esis obskureso. Il tastis, pazis per infinita prudenteso, e balde vidis febla brileto qua venis cirkum la bordi ed altra kurteno ek pezoza tapiso.

Il reptis vers ol, ed audis la lenta respirado di viro ye l'altra latero.

Il fortiris la kurteno per un sorgema centimetro. La viro sternesis sur benko trans la pordo. Il dormis per la honesta dormado di exhausteso, espado en la manuo. Il esis sola en la chambreto. Pordo en l'opozanta parieto esis klozit.

Stark frapis il, e kaptis l'espado ante ke ol falis. La viro unfoye grunis e tote laxeskis. Stark ligis il per ilua propra harneso e pulsis stopilo aden ilua boko, ed avaniris tra la pordo en l'opozanta parieto.

L'ultra chambro esis granda ed alta e plena de ombri. Fairo base brulis sur la herdo, e la necerta lumo neklare montris la tapisi e richa stofi qui kovris la pavimento, e l'obskura e skarsa formi di mobli.

Stark perceptis la treliso di lito kovrit, en alkovo segun la modo nordal.

El esis ibe, dormante, la rede orea hararo havante la koloro di flami.

Il stacis dum instanto, spektis el, e lore, quale se el sentas ilua prezenteso, el movis ed apertis l'okuli.

El ne kriis. Il savabis ke el ne krios. Esis nula timo en el. El dicis, kun sorto de obliqua humuro, "Me diskutos ico kun mea gardisti."

EL FORJETIS LA KOVRILO E STACESKIS. El esis preske tam alta kam il, blanke pelizita e tre rekta. Il remarkis la longa kruri, la streta hanchi e splendida shultri, la mikra virginatra mami. El movis quale viro movas, sen koketeso. Longa fela robo, quan Stark konjektis recente adornis la shultri dil rejulo, esis sur sidilo. El metis ol.

"Nu, sovajulo?"

"Me venas por avertar vu." Il hezitis pri elua nomo,ed el dicis,

"Mea matro nomizis me Kiara, se to semblas plu bona por tu." El ofris sua falkonatra regardo. "Me povis mortigir tu en la placo, ma nun me opinionas ke tu servis me. La vereso ulfoye expozesus—plu bone tatempe, kande li ne havis tempo por pensar." El ridis. "Li nun sequus me trans la bordo dil mondo, se me ton demandus."

Stark lente dicis, “Mem ultre la Pordi di Morto?”

“Certe adibe. Precipue adibe!”

El turnis su vers un del alta fenestri e regardis la klifi e l’alta nocho di la paseyo, tushita da verdatra arjento dal luneti.

“Ban Kruakh esis granda rejulo. Lu venis de nula loko por regnar la Nordlando per fera bastono, ed homi ankore parolas pri lu kom mi-deo. Ube lu ganis sua povo, se ne ultre la Pordi di Morto? Pro quo lu itere iris adibe dum lua ultima dii, se ne por celar sua sekretajo? Pro quo lu konstruktis Kushat por sempre gardar la paseyo, se ne por sekurigar ta povp ultre la manui di altra nacioni Marsana?

“Yes, Stark. Mea viri sequos me. E se li ne sequos, me iros solitare.”

“Tu ne esas Ban Kruakh. Nek me.” Il prenis elua shultri. “Askoltez, Kiara. Tu esas ja rejo en la Nordlando, e mi-legendo quale tu esas. Esez kontenta.”

“Kontenta!” Elua vizajo esis proxim al ilua, ed il vidis la fairo di ol, la blank intenseso di ambicio e feratra superbeso. “Ka tu esas kontenta?” el questionis. “Ka tu ultempe esis kontenta?”

Il ridetis. “Kom nekonocati, ni bone konocas l’una l’altra. No. Ma la sporni ne pikis tante profunde en me.”

“La vento e la fairo. L’una disipas sua forteso per vagar, l’altra devoras. Ma l’una povas helpar l’altra. Me olim ofris a tu, e tu dicis ke tu ne marchandus sen regardar mea okuli. Nun regardez!”

Il facis lo, ed ilua manui sur elua shultri tremis.

“No,” il severe dicis. “Tu esas folo, Kiara. Ka tu esus quale Otar, dementa pro to quon tu vidis?”

“Otar esas oldulo, e probable dementeskis ante transirar la monti. Omnakaze—me ne esas Otar.”

Stark solene dicis, “Mem le maxim brava krulas. Ban Kruakh ipsa…”

El evidente vidis ta ombro di hororo en ilua okuli, nam il sentis ke elua korpo tenseskas.

“Quo pri Ban Kruakh? Quon tu savas, Stark? Dicez!”

Il restis taceme, ed el iracoze marchis for il.

“Tu havas la talismano,” el dicis. “Pri to me esas certa. E se necese, me vivante

senpeligos tu por ganar ol!” El afrontis il de trans la chambro. “Ma sive ganar ol sive ne, me iros trans la Pordi di Morto. Me mustas nun vartar til pos la desfrosto. La varma vento balde suflos, e la ravini esos plena de fluo. Ma pose me iros, e nula babilo pri timi e demoni haltigos me.”

El marcheskis adhike ed adibe tra la chambro per longa pazi, e la granda jupo dil robo subtile susuris cirkum el.

“Tu ne savas,” el dicis per basa e bitra voco. “Me esis puerino, sen nomo. Ante ke me povis marchar, me esis servanto en la domo di mea avulo. La du kozi qui igis me travivar esis fiereso ed odio. Me livis skurar pavimenti por praktikar per armi kun la yuna pueruli. Me batesis omnadie pro to, ma omnadie me iris. Me savis mem tatempe ke nur forso liberigos me. E mea patro esis la filiulo di rejulo, bone agema viro. Lua sango esis forta en me. Me lernis.”

El pozis la kapo tre alte. El meritis la yuro tale pozar ol. El duris nelaute,

“Me venis per longa voyo. Me ne nun forturnos me.”

“Kiara.” Stark proximeskis e stacis avan el. “Me parolas a tu quale kombatisto, egala

homo. Esas forsan povo dop la Pordi di Morto, me ne savas. Ma ton me vidis—dementeso, hororo, maligneso ultre nia kompreno.

"Me opinionas ke tu ne akuzos me pri poltroneso. Ma me ne irus aden ta paseyo por omna povo di omna reji di Marso!"

Komencinte, il ne povis haltar. La tota forso di ta mala viziono memorante kaptis il. Il pluproximeskis ad el, koaktata dal bezono igar ke el komprenez.

"Yes, me havas la talismano! E me havas gusto pri olua skopo. Me opinionas ke Ban Kruakh livis ol kom averto, por ke nulu sequez lu. Me vidis la templi e la palaci cintilifant en la glacio. Me vidis la Pordi di Morto—*ne per mea propra okuli, Kiara, ma per la lua. Per la okuli e la memoraji di Ban Kruakh!*"

Il itere sizabis el, ilua manui forta sur elua forta brakii.

"Ka tu kredos me, o ka tu mustas ipse vidar—la terorinda enti qui marchas tra ta stradi glaciigit, la formi qui acensas de nula loko aden la nebuleti dil paseyo?"

Elua regardego brulis ilua propra. Elua respirado esis varmega e dolca sur ilua labii,

ed el esis quale espado inter ilua manui, brilanta e sentima.

"Donez a me la talismano. Lasez me vidar!"

Il furioze respondis. "Tu esas dementa. Tam dementa kam Otar." Ed il kisis el, furiante, panikante malgre ke omna ta beleso esez destruktat—kiso tam brutala kam frapo, qua sukusis il.

EL LENTE RETROE PAZIS PER UN PAZO, ed il pensis ke el mortigos il. Il pezoze dicis:

"Se tu volas vidar, tu vidos. La kozo esas hike."

Il apertis la konvexajo e pozis la kristalo aden elua manuo extensat. Il ne regardis elua okuli.

"Sideskez. Pozez la plata latero an tua fronto."

El sideskis, en granda sidilo ek ligno skultit. Stark remarkis ke elua manuo esas neferma, elua vizajo havas la koloro di blanka cindri. Il joyis ke el ne havas la hakilo atingebla. El ne ludis per sua iraco.

Dum long instanto el regardis la intrikoza lenso, la nekredebla receveyo di

mento di homo. Lore el lente levis ol a sua fronto.

Il vidis ke el rigideskas en la sidilo. Quante longe il vigilis apud el, il nultempe savis. Il vidis ke elua okuli divenas vakua e stranja, e ke ombro eniras elua vizajo, subtile chanjas ol, chanjas la linei, por ke semblis ke nekonocato regardas per elua karno.

Subite, per voco ne elua propra, el terorinde kriis, *"Ho dei di Marso!"*

La talismano rulante falis adsur la pavimento, e Kiara adavane falis aden la brakii di Stark.

Il komence pensis ke el esas mortint. Il portis el al lito, experiencis agonioza timo qua surprizis il pro olua violenteso, e kushigis el, e pozis manuo super elua kordio.

Ol forte batis. Alejo quaza maladeso plenigis il. Il turnis su, vane serchis vino, e vidis la talismano. Il prenis ol e ripozis ol aden la konvexajo. Flakono juvelizit esis sur tablo trans la chambro. Il prenis ol e retroe turnis su, e lore, abrupte, sovaja tumulto sonis en l'extera koridoro ed Otar klamis la nomo di Kiara e frapis la pordo.

Ol ne esis barat. Pos plusa instanto li violentoze eniros, ed il savis ke li ne pauzos por inquestar pro quo il asistas.

Il faligis la flakono e rapide ekiris quale il enirabis. La gardisto ankore esis senkoncia. En l'ultra streta koridoro, Stark hezitis. Voco di muliero sonis super la tumulto en la chefa koridoro, ed il opinionis ke il rikonocas ol.

Il iris al tapiso-kurteno e duesmafoye regardis de cirkum la bordo.

L'alta spaco esis plena de viri, nove vekigita de sua dormado profund, e tam nervoza kam tante multa ursi. Tanis luktis en la manui di du de li. Elua skarlata robo esis lacerit, elua hari agitesis quale frenezioza elfo-lokli, ed elua vizajo esis la vizajo di dementa kozo. La tota historio di la morto di Kushat esis sur ol.

El iterante kriachis, e ne volis tacar.

"Dicez a lu, la sorcistino qua duktas vi! Dicez a lu ke lu ja kondamnesas a morto, kun sua tot armeo!"

Otar apertis la pordo dil chambro di Kiaran.

Tanis hastis adavane. El evidente fugabis tra la tota kastelo ante esar kaptit, e la kordio di Stark doloreskis por el.

“Vu!” el kriachis tra la pordo, e sputis spumo de omna sordideso dil Quartero adsur la nomo di Kiara. “Balin iris por sendar morto a vu! Lu larje apertos la Pordi di Morto, e lore vu mortos!—mortos!—*mortos!*”

Stark sentis la shoko di terorinda timo dum faligar la kurteno. Furioza per abomino kontre la vinkanti, Balin satisfacis sua frenezioza promiso ed irabis por jetante apertar la Pordi di Morto.

Rimemorante sua koshmaratra viziono pri la brilanta maligni quin Ban Kruakh longatempe ante lore enkarcerigabis ultre ta pordi, Stark sentis ke maladeso kreskas en il dum decensar l’eskalero ed irar ek la posterno-pordo.

Esis preske auroro. Il adsupre regardis l’alta klifi, e semblis ke la vento en la paseyo havas la sono di ridado qua mokis ilua kreskanta timo.

Il savis to quon il mustas facar, se anciena e misterioza hororo ne liberigesus por atakar Kushat.

Me ankore povas rajuntar Balin ante ke lu iras tro fore! Se ne—

Il ne audacis ton pensar. Il tre rapide marcheskis la stradi noktal, vers la distant, altega Pordi di Morto.

VII

ESIS POS DIMEZO. Il alte klimabis vers la selo dil paseyo. Kushat esis sub il, ed il lore povis vidar la shablono dil ravini, profunde skultita dum epoki en la petro vivant, qui duktis la printempala aquo-torenti cirkum la granda rok-tabulo sur qua l'urbo konstruktesis.

La paseyo ipsa kontenis kaneli, ma nur facita da olua propra nivo e glacio fuzant. Nihilominus, Stark pensis, homo desfacile vivus se lu esus kaptit ibe dum desfrosto.

Il vidis nulo di Balin. La dei savis quanta hori il irabis. Stark imaginis il, frenezioze butante trans la roki, urjata dal sama furio qua sendabis Tanis aden la kastelo por sumnar destrukto adsur la kapo di Kiara.

La suno brilis sen varmeso. Stark tremis, e la frostiganta vento forte suflis. La klifi pendis super il, vasta ed eskarpa ed aplastant, e la streta boko dil paseyo esis avan il. Il irus ne plu fore. Il lore retroe turnus su.

Ma il ne facis lo. Il marchis adavane, aden la Pordi di Morto.

La lumo esis febla e stranja ye la fundo di ta fenduro. Nebuleti reptis e pendis inter la glacio e petro, denseskis, plu denseskis dum ke il sempre plu avane iris aden la paseyo. Il ne povis vidar, e la vento parolis per multa langi, siflis en la fendureti dil klifi.

La pazi dil Terano lenteskis e febleskis. Il ante lore konocabis timo. Ma lore il portis la teroro-kargaji di du viri—di Ban Kruakh, e di su ipsa.

Il haltis, envelopita dal tenema nebuleto. Il esforcas racionoze konvinkar su—la timi di Ban Kruakh mortabis milion yari ante lore, Otar venabis adhike e travivis, e Balin anke venas.

Ma la dina plako de civilizeso forfalis e livis il kun la nud osti di vereso. Ilua naztrui spasmis ye l'odoro di maligneso, la subtile despura fetideso quan nur bestio, o ta qua preske esas bestio, quale il, povas sentar e komprenar. Omna nervo atingis doloro-punto, senshirmata pro expekto. Vinkanta rikonoco pri danjero, ulaloke celit, mokant, igis ke ilua korpo chanjez, igis ke ol kuntirez su e plate inklinez su adavane, por

ke kande il itere marcheskis, il plu similesis ta qua havas quar pedi kam viro rekte marchanta.

Infinite alerte, silencoze, movante habile trans la glacio e konfuza roki, il sequis Balin. Il cesabis pensar. Il lore avancis per pur instinto.

La paseyo sempre plu avane duktis. Ol obskureskis, ed en la febla e stranja krepuskulo esis granda formi qui minacis il, e fantomatra ali qui frolis il, e terorinda silenco ne ruptita dal pavoriganta voci dil vento.

Petro e nebulo e glacio. Nulo movanta o vivant. Tamen, la sento pri danjero pluprofundeskis, e kande il pauzis, la batado di ilua kordio sonis quale tondro en l'oreli.

Unfoye, distante, il opinionis ke il audas la eki di krianta voco di viro, ma il ne vidis Balin.

La paseyo decenseskis, e la krepuskulo pluprofundeskis aden sorto de malada nokto.

Adavane ed adinfre, lore plu lente, blotisante, reptante, pezoze opresit, tentita grunachar ye rokegi e lacerar la fantomatra

nebulo. Il ne savis quante fore il voyajabis. Ma la glacio esis plu densa, la koldeso plu intensa.

La petra muri esis subite ruptit. La nebulo mindenseskis. La pal obskureso divenis klara krepuskulo. Il arivis ye la fino dil Pordi di Morto.

Stark haltis. Avan il, preske obstruktante l'extremajo dil paseyo, ulo obskura ed alta e masiva stacis en la dineskanta nebulo.

Ol esis granda tumulo, e sur ol sidis figuro, la vizajo turnita del Pordi di Morto quale se ol gardas irge qua lando esas ultre ol.

La figuro di viro en antiqua homarmaro Marsana.

Pos un instanto, Stark reptis vers la tumulo. Il ankore esis preske tote sovaja, tenita inter timo e facino.

Il mustis klimar trans la plu basa roki dil tumulo ipsa. Subite il sentis forta shoko, e flagranta sensaciono di varmeso qua esas ulmaniere en ilua propra karno, e ne en la frostigit aero. Il tresayante saltis adavane, e jiris, adsupre regardis la vizajo dil mashizita figuro pro la konfuz ideo ke ol extensabis un manuo e frapabis il.

Ol ne movabis, komprenende. E Stark savis, sen informesar da ulu, ke il regardas la vizajo di Ban Kruakh.

TO ESIS VIZAJO FORMACITA POR BATALII e por regnar, l'ostoza plani kruda e forta, la konkavaji sub oli erodita dal yari. Ta okuli, obskura ombri sub la rustoza helmo, sonjabis alta sonji, e nek evo nek morto vinkabis oli.

E mem en morto, Ban Kruakh ne esis desarmizit.

Vestizita quale se por batalio en sua anciena masho, il tenis rekte inter la manui grandeg espado. La pomelo esis kristala bulo tam granda kam la pugno di viro, tenante en su cintilo intense brilant. La mikra flamo blindiganta pulsis per sua propra forco, e la lamo dil espado brilis per blanka lumo kruela.

Ban Kruakh, mortinta ma frostigita por eterna nechanjemeso dal bitra koldeso, sidis hike sur sua tumulo dum milion yari e por sempre gardis l'intern extremajo dil Pordi di Morto, quale ilua anciena urbo Kushat gardas l'exter extremajo.

Stark prudente pazis dufoye plu proxime vers Ban Kruakh, ed itere sentis la shoko e la flagranta varmegeso en sua sango. Il retroe saltis, satisfacat.

La stranja forco en la fairatra espado facis nevidebla barilo trans la boko dil paseyo, protektis Ban Kruakh ipsa. Barilo de mikra ondi, il opinionis, la sorto de ondi uzat en profunda terapio, ipse havante nula varmegeso ma augmentante la varmegeso en la celuli di korpi per augmentar lia vibrado. Ma ca ondi esis plu forta kam ti quin il olime konocabis.

Barilo, muro de forco, klozis l'intern extremajo dil Pordi di Morto. Barilo ne dezignata kontre homi.

Stark tremis. Il turnis su del solena formo severa di Ban Kruakh ed ilua okuli iris segun la regardo dil mortinta rejulo ultre la tumulo.

Il regardis trans ca interdiktita lando en la Pordi di Morto.

Dop il esis la barilo montal. Avan il, kelka kilometri adnorde, la termino dil polala krono acensis quale klifo ek bluatra kristalo qua tushas la frua steli. Tenita inter

la du titanatra muri esis granda valo de glacio.

Blanka e cintilifant esis ta valo, e tre tranquila, e tre belega, la glacio gracioze formacat aden kurvata kupoli e kavi. E centre di ol stacis obskura turmo ek petro, ciklopatra amaso quan Stark komprenis plunjas til nekonjektebla disto al fundo sur la bazala petro. Ol similesis la turmo en qua Kamar mortabis. Ma ico ne esis ruinajo krulat. Ol havis nehomal arogo, ed en ta amaso pala lumo stranje fluktuis, ed ol kronizesis per nubo de obskureso briletant.

Ol similesis la turmo di ilua terorinda viziono, la turmo quan il vidabis, ne kom Erik Jon Stark, ma kom Ban Kruakh!

La regardo di Stark lente falis de la maligna turmo til la kurva glacio dil valo. E la timo en il kreskis ultre omna limiti.

Il anke vidabis to per sua viziono. La glacio briletant, la kupoli e kavi di ol. Il regardabis adinfre l'urbo suba, ed il vidabis ti qui iris adhike ed adibe en la stradi glaciigit.

Stark squatis. Dum longa tempo il ne movetis.

Il ne deziris irar adibe. Il ne deziris ekirar la severa ed avertanta figuro di Ban Kruakh kun la espado brilant, aden ta valo silencoz. Il timis, timis to quon il forsan vidus se il adibe irus ed adinfre regardus tra la glacio, timis l'ultima terorinda satisfaco di sua viziono.

Ma il venis por rajuntar Balin, e Balin esez ulaloke ibe. Il ne deziris irar, ma il esis su, ed il mustas.

Il IRIS, TRE NELAUTE, vers la turmo ek petro. Ed esis nula sono en la tota lando.

La krepuskulo finis. La glacio brilis, feble lumifanta sub la steli, e sub ol esis altra lumo, dolca radianteso qua plenigis la tota valo per la brilo di luno enterigit.

Stark esforcis regardar nur la turmo. Il ne deziris infre regardar to quo esis sub ilua furtema pedi.

Ne-eviteble, il regardis.

La templi e la palaci qui cintilifas en la glacio…

Nivelo sub nivelo decensant. Koloni de dolca lumo superarkizita per ponti flugant, gracila turmi acensant, senfina vario de stradi e kristala muri rafinite fasonit, supere

e sube ed envolvit, por ke ol similesis regardar tra mil giganta nivo-floki. Metropolo ek filandro e frosto, tam frajila e belega kam sonjo, enkarcerigit en la klara, pura glacio-vulto.

Stark vidis la homi dil urbo pasar alonge la stradi brilant, lia formi nebulizita dal frostoza vulto quale kozi mi-obskurata da aquo. La enti dil viziono, neklare brilant, infinite maligna.

Il klozis sua okuli e vartis til ke la shoko e la vertijo livis il. Lore il rezolveme regardis la turmo, ed adavane reptis, sur la vitratra cielo qua kovris ta stradi glaciigit.

Silenco. Mem la vento tacis.

Il transirabis la duimo dil disto kande la krio sonis.

Ol explozis en la valo per violenteso shokant. *"Stark! Stark!"* La glacio sonis pro ol, kurva petro-muri sizis ilua nomo e jetis ol del una al altra per stranja voci kristal, e la eki susurante fugis, *Stark! Stark!* Til ke semblis ke la monti ipsa parolas.

Stark jiris. En la pal obskureso inter la glacio e la steli esis sat multa lumo por vidar la tumulo dop il, e la neklara figuro sur ol e l'espado brilant.

Sat multa lumo por vidar Kiara, e l'obskura nodo de kavalkanti qui sequabis el tra la Pordi di Morto.

El itere kriis ilua nomo. "Retrovenez! Retrovenez!"

La glacio dil valo mokante respondis, *"Retrovenez! Retrovenez!"* e Stark sizesis da teroro qua tenis il senmove.

El ne darfis advokar il. El ne darfis facar sono en ta mortiva loko.

La rauka kriacho di viro superiris la eki flugant. La kavalkanti turnis su e subite fugis, la kriachanta e sisanta bestii turboze butis l'una l'altra, furioze fulis la roki dil tumulo, panike fugis aden la paseyo.

Kiara livesis sola. Stark vidis ke el luktas por dominacar la kabranta bestio e pose jetis su del selo e liberigis ol. El venis vers il, kurante, vestizit en la nigra homarmaro, alte ociligante la granda hakilo.

"Dop tu, Stark! Ho, dei di Marso!"

Il turnis su e vidis ke li venas ek la petra turmo, ta pal enti brilant qui movas tante rapide trans la glacio, tante rapida e tante ajile ke nula homo vivanta povas devancar li.

IL KLAMIS A KIARA KE EL RETROE TURNEZ SU. Il ektiris sua espado e trans la shultro maledikis el pro nigra furio pro ke il audas elua pedi mashizit avancar dop il.

La enti glitant, gracila e glata, kanatra, flexanta, tam delikata kam fantomi, la korpi formacat ek nordala pluvarki ametistea e rozea—se li tushus Kiara, se lia repugnanta manui tushus el…

Stark emisis un frenezioza kriacha katatra, ed asaltis li.

L'opalecanta korpo glitis for ilua manui. La enti spektis il.

Li havis nula vizaji, ma li spektis. Li esis senokula ma ne blinda, senorela, ma ne sen audo. La helici inquestanta qui esis lia sens-organi movis ed ocilis quale la petali di flori nedeal, e lia koloro esis la blanka frosto-fairo qua dansas sur la nivo.

"Retroirez, Kiara!"

Me el ni iris, ed il savis ke li permisus lo. El atingis il, e li pozis sua dorsi l'una a l'altra. Le brilanta cirkondis li, plura metri trans la glacio, e spektis la long espado e la granda hakilo hungrant, ed esis ulo en la gracioz ocilado di lia korpi qua sugestis rido.

"Folo," dicis Stark. "Folo damnit."

"Ka tu?" respondis Kiara. "Ho yes, me savas pri Balin. Ta dementino, kriachante en la palaco—lu dicis a me, e tu videsis del muro klimante vers la Pordi di Morto. E me esforcis rajuntar tu."

"Pro quo?"

El ne ton respondizis. "Li ne kombatos ni, Stark. Ka tu opinionas ke ni sucesoze atingos la tumulo?"

"No. Ma ni esforcos."

Gardante l'una l'altra, li marcheskis retroe vers Ban Kruakh e la paseyo. Se li atingus la barilo, li esus sekura.

Stark lore komprenis to kontre quo la forco-muro di Ban Kruakh konstruktesis. Ed il kompreneskis l'enigmo dil Pordi di Morto.

Le brilanta glitis kun li, ultre lia porteo. Li ne esforcis barar la voyo. Li formacis cirklo cirkum la viro e muliero, movis kun li e cirkum li samtempe, sencese plektanta kateno de multa korpi qui brilis per dolca juvelo-kolori.

Li sempre pluproximeskis al tumulo, al solena figuro di Ban Kruakh ed ilua espado. Aden la mento di Stark venis la nociono ke

la enti ludas per il e Kiara. Tamen, li havis nul armi. Il preske audacis esperar…

Del turmo ube la cintilifant obskureso-nubo pendis venis nigra krecento de forco qua transiris la glacio-agro quale siklo e sizis la du homi.

Stark sentis koldeso-shoko dessentiganta qua frostigis ilua nervi. Ilua espado falis ek ilua manui, ed il audis falar la hakilo di Kiara. Ilua korpo esis sen forteso, sen senso, mortint.

Il falis, e le brilanta glitis vers il.

VIII

DUFOYE DUM ILUA VIVO Stark preske glacieskis. Oltin co similesis, la sensenteso e la koldeso. Ma semblis ke la maligna forco plu frapabis ilua nervo-centri kam ilua karno.

Il ne povis vidar Kiara, qua esis dop il, ma il audis la metala klako di elua masho ed un mikra krio susurat, e savis ke el anke falabis.

Le brilanta cirkondis il. Il vidis ke lia korpi inklinas su super il, la frostoza helici di lia vizaji tordesis quale se pro eciteso o joyo.

Lia manui tushis il. Mikra manui havanta sep fingri, habila e frajila. Mem ilua sensentigita karno sentis la terorinda koldeso di lia tusho, tam frostiganta kam extera spaco. Il klamis, od esforcis klamar, ma li ne timidigesis.

Li levis il e portis il vers la turmo, grupo de li, portante ilua pezo sur shultri brilant.

Il vidis ke la turmo klimas alte e plu alte super il. La nubo de obskura forco qua kronizis ol efacis la steli. Ol divenis tro granda e tro alta por vidar, e lore aparis basa e plat arko ek petro proxim ilua vizajo, ed il esis en ol.

Direte super il—triacent metri, duacent, il ne savis—esis globo kristal, pozit en la suprajo dil turmo quale juvelo en inkastro.

La aero cirkum ol esis ombrizita per la sama stranj obskureso qua flotacis extere, ma min dense, por ke Stark povis vidar la bruletante purpura cintilo qua brulas en la globo ed emisas maligna vibrado.

Globo ek kristalo, havanta kordio ek budema flami. Stark rimemoris l’espado di Ban Kruakh, e la blanka fairo qua brulas en la mancho.

Du globi, un de li havanta hela kordio e l’altra havant obskura kordio. L’espado di Ban Kruakh tushis la sango per varmegeso. La globo dil turmo sensentigis la karno per koldeso. Ol esis la sama forco, ma ye opozanta terminaji dil spektro. Stark vidis la nekomprenebla regulili di ta obskura globo—rango de oli sur larja rok-tabulo en la turmo, proxim il. Ula brilant enti sur ta

rok-tabulo atencis ta regulili, ed altra stranja e masiva mekaniki anke esis ibe.

Spirali flugant ek glacio klimis en la turmo, extensis su trans la granda petra puteo per araneo-telatra ponti, ligis frostoza galerii l'una a l'altra. En ula galerii rigida Stark neprecize vidis brilanta figuri quale glacio-statui, ma il ne povis klare vidar oli dum ke il portesis adavane.

Il portesis adinfre. Il preterpasis fendureti en la muro, ed intelektis ke la pala lumi quin il vidabis tra oli esas la movanta korpi dil enti kande li alongiras ca ponti altega e frostoz. Il sucesis turnar sua kapo por regardar adinfre, e vidis to quo esas sub il.

La puteo dil turmo plunjis adinfre adminime cent-e-kinadek metri til la petro bazal, plularjeskante segun la profundeso. La telo de glacio-ponti e la spirala voyi ed decensis ed acensis, e la enti qui portas il glate movis alonge travidebla glacio-rubando larja de ne plu kam un metro, suspendata super ta falo terorind.

Stark joyis ke il ne lore povis movar. Un instintala tresayo pro hororo jetabus il ed ilua portanti til la suba roki, e sendabus Kiara kun li.

Adinfre, adinfre, glitante kun tota silenco alonge la decensanta spirala rubando. La grand obskura kristalo esis distanta super il. Frosto esis lore solid en la fendureti dil muri. Il esis kurioza, ka li adibe portabis Balin.

Altra aperturi aparis, larj arki quale ta arko per qua li enduktabis la kaptiti, e ta aperturi ofris a Stark kurta videti di larj avenui e nekonjektebla edifici formacat ek la diafana glacio e plena del dolca radianteso qua similesis stranja lunlumo.

Tandem, ye to quon Stark supozis esar la triesma nivelo dil urbo, la enti portis il tra un de ta arki aden l'ultra stradi.

LORE SUB IL ESIS la travidebla glacio-strato qua esis la pavimento di ca nivelo e la plafono dil suba nivelo. Il vidis la nebulizita supraji di delikata minareti, l'adjuntita tekti qui brilas quale diamanto-peci.

Super il esis glacio-tekto. Elfatra turmi acensis vers ol, tam delikata kam aguli. Dentelatra rempari e kupoleti, edifici havanta la formi di steli, roti, la fantastika e

belega formi di nivo-kristali, frostizita per lumo-spumo cintilifant.

La homi dil urbo amasigis su alonge la voyo por spektar, vivanta e chanjanta pluvarko de ametisteo e rozeo e verdo avan pura blu-blanko. Ed esis nula sono-susuro omnaloke.

Li iris trans kelka disto tra geometriala labirinto de stradi. Lore aparis katedralatra edifico havant arki e turmi en la mezo di placo havanta dekedu punti. Hike li turnis su, ed enportis la kaptiti.

Stark vidis tekto vultizit, tre gracila ed alta, grabita per cintilifanta ret-desegnuro qua forsan esas stranjera skulturo, tam delikata kam la texuro di aranei. La pedi di ilua portanti esis sensona sur la glacio-pavo.

Ye la fora extremajo dil longa vulto sidis sep de le brilanta en alta sidili marveloze formacat ek la glacio. Ed avan li, la vizajo griza, trepidante pro koldeso sen remarkar ol, stuporigata da malada hororo, stacis Balin. Il cirkume regardis unfoye, ne parolis.

Stark pozesis sur la pedi, Kiara apud il. Il vidis elua vizajo, ed esis terorinda vidar la

timo en elua okuli qui nultempe ante lore montrabis timo.

Il ipsa saveskis pro quo homi dementeskas ultre la Pordi di Morto.

Kolda fingri timind experte tushis il. Doloro-flagro trairis ilua spino, ed il itere povis stacar.

La sep sidante en l'alta sidili esis senmova, lia brilanta helici movetis per infinita delikateso quale se li studias la tri homi qui stacas avan li.

Stark opinionis ke il sentas kolda e mola tushado en la cerebro. L'ideo eniris ilua mento ke ca enti probable esas telepatiozi. Li mankas la parol-organi, ma evidente havas ul efikiva moyeno komunikar. Telepatio ne esis rara inter la multa rasi di la Sistemo Sunal, e Stark experiencabis ol ante lore.

Il koaktis laxeskar sua mento. La stranjera tushado esis quik plu forta. Il eksendis sua propra questionanta penso e sentis ke ol frolas la bordi di koncio tante stranjera ad ilua propra ke il savas ke il nultempe povas probar ol, mem se il havabus la habileso.

Il saveskis un kozo—le brilanta sen vizaji regardas il per egala hororo ed abomino. Li antipatias la nenaturala traiti homal, e maxim forte, li abominas la varmeso di karno homal. Mem la mikrega varmegeso radiata da lia mi-glaciigita korpi homala deskomfortigis la glacio-enti.

Stark fortigis sua neperfekta kapableso ed emisis mentala questiono a la sep enti.

"Quon vi volas pri ni?"

La respondo retroe venis, febla e neperfekta, quale se la spaco inter lia stranjera menti esas preske tro granda por transirar. E la respondo esis un vorto.

"Libereso!"

Balin subite parolis. Il nur susuris, ma la sono esis shokante lauta en ta vulto kristal.

"Li ja men questionis. Dicez a li no, Stark! Dicez a li no!"

Il lore regardis Kiara, regardo plena de ocidem odio. "Se tu liberigus li kontre Kushat, me mortigos tu per mea propra manui ante ke me mortos."

Stark itere taceme parolis a la sep enti. "Me ne komprenas."

ITERE LA LUKTANTA E DESFACILA PENSAJO. "Ni esas di olda raso, la reji di la glaciera glacio. Olim ni posedis la tota lando ultre la monti, ultre la paseyo quan vi nomizas la Pordi di Morto."

Stark vidabis la ruinaji dil turmi sur la erikeyo. Il savis quante fore lia rejio extensabis.

"Ni *dominacis* la glacio, fore exter la polala krono. Nia turmi kovris la lando per l'obskura forco tirit ek Marso ipsa, de la magnetala feldo di la planeto. Ta radio exkluzas varmegeso, de la Suno, e mem de la terorinda venti qui varme suflas de la sudo. Do nultempe esis desfrosto. Nia urbi esis multa, e nia raso esis granda.

"Lore venis Ban Kruakh de la sudo…

"Lu militis kontre ni. Lu saveskis la sekreto di la kristala globi, e saveskis quale renversar lia forco ed uzar ol kontre ni. Lu, duktante lua armeo, unope destruktis nia turmi e retroe pulsis ni…

"Mars bezonis aquo. L'extera glacio fuzesis, nia belega urbi krulis til nulo, por ke tala enti quala Ban Kruakh havez aquo! E nia homi mortis.

"Ni tandem retretis, ad ica nia anciena polala citadelo dop la Pordi di Morto. Mem hike Ban Kruakh persekutis. Olim lu destruktis mem ica turmo, ye la tempo di desfrosto. Ma ca urbo fondesas en polala glacio—e nur la supra niveli domajesis. Mem Ban Kruakh ne povis tushar la kordio di la eterna polala krono di Marso!

"Vidante ke lu ne povas tote destruktar ni, lu pozis su mortinta por gardar la Pordi di Morto per sua flamifanta espado, por ke ni nultempe riganez nia anciena dominaco.

"Ton ni signifikas kande ni demandas libereso. Ni demandas ke vu forprenez la espado di Ban Kruakh, por ke ni itere irez tra la Pordi di Morto!"

Stark laute e rauke kriis, *"No!"*

Il konocis la sudala dezerti, la vasta planaji de reda polvo, la marfundi mortint—la terorinda dursto di Marso, sempre plu dursteganta dum omna yaro dil milion yari qui pasabis de pos ke Ban Kruakh klefklozis la Pordi di Morto.

Il konocis la kanali, la povra aquo-voyi qui esas l'unika barilo inter la homi di Marso e tota extingo. Il rimemoris la yarala salvo de morto e kande la printempala

desfrosto adduktas la spumifant aquo del nordo.

Il pensis pri l'ekiro di ca kold enti, itere konstruktante lia granda turmi ek petro, inundante la duimo di mondo per glacio qua nultempe fuzesas. Il pensis pri la homi di Jekkara e Valkis e Barrakesh, pri la nekontebla urbi dil sudo vartante l'inundo qua nultempe venos, e tandem falante por mixar lia kadavri kun la polvo suflat.

Il itere dicis, "No. Nultempe."

La fora penso-voco di la sep parolis, cafoye la questiono esis direktata ye Kiara.

Stark vidis elua vizajo. El ne konocas la Marso quan il konocas, ma el havas sua propra memoraji—pri la monto-vali di Mekh, l'erikeyo, la ravini nivoz. El regardis le brilanta en lia alta sidili, e dicis,

"Se me prenus ta espado, to esus por uzar ol kontre vi, quale facis Ban Kruakh!"

Stark savis ke la sep intelektis la pensajo dop ta vorti. Il sentis ke li amuzesas.

"La sekretajo di ta espado perdesis milion yari ante nun, dum la dio kande Ban Kruakh mortis. Nek vu nek irgu nun savas quale uzar ol quale lu. Ma la radii di varmeso ankore enkarcerigas ni.

"Ni ne povas proximeskar a ta espado, nam olua varmegeso-vibri mortigus ni se ni facus lo. Ma vi havanta varma sango povas ya proximeskar ad ol. E vi facos lo, e prenos ol de olua plaso. *Un de vi prenos ol!*"

Li esis tre certa pri to.

"Ni povas vidar, kelkete, aden via maligna menti. Multon ni ne komprenas. Ma—la mento di la granda viro esas plena de imajo di muliero, e la mento di la muliero turnesas a lu. Anke esas ligilo inter la granda viro e la mikra viro, min forta, ma sat forta."

La penso-voco di la sep tandem dicis, "La granda viro forprenos la espado por ni pro ke lu mustas—por salvar la altri."

Kiara turnis su vers Stark. "Li ne povas koaktar tu, Stark. Ne permisez ke li facez lo. Irge qua li facas pri me, ne facez lo!"

Balin regardegis el kun ula respekto. "Ka tu mortus, por protektar Kushat?"

"Ne nur Kushat, quankam olua homi anke esas homal," el dicis preske iraceme. "Anke existas mea reda volfi—sovaja trupo, ma mea propra. Ed altri." El regardis Balin. "Quon tu dicas? Ka tua vivo kontre la Nordlando?"

Balin esforcis elevar sua kapo tam alte kam la elua, e la reda juvelo flagris en ilua orelo. Il esis viro aplastita dal falio di sua mondo, e pavorigita da to a quo ilua fola pasiono duktabis, hike ultre la Pordi di Morto. Ma il ne timis mortar.

Ton il dicis, e mem Kiara komprenis ke il vere parolas.

Ma la sep ne esis senkurajigit. Stark intelektis to kande lia penso-voco susuris aden ilua mento,

"Ne esas morto qua esas timenda hike, ma la maniero mortar. Ton vi vidos, ante selektar."

RAPIDE, SILENCOZE, ti de la glacio-homi qui portabis la kaptiti aden l'urbo venis de dope, ube li vartante stacabis. Ed un de li portis kristala bastono qua similesis ceptro havanta cintilo lede purpura qua brulis en la globatra extremajo.

Stark saltis por pozar su inter li e Kiara. Il frapis, furiante, e pro ke il esis preske tam rapida kam li, il sizis un del gracila lumoza korpi inter sua manui.

La totala koldeso di ta nehomala karno bruligis ilua manui quale brulas la frosto.

Malgre to, il tenis ol, grunachante, e vidis ke la helici tordas su e rigideskas quale se pro doloro.

Lore, del kristala bastono, filo de obskureso filifis su por tushar ilua cerebro per silenco e per la koldeso qua esas inter mondi.

Il ne rimemoris itere esar portata tra la briletanta stradi di ta elfatra e maligna urbo al stuporiganta puteo dil turmo, alonge la spirala glacio-voyo qua pendas centi de metri del bazala petro til l'obskuriganta globo kristal. Ma kande il itere apertis sua okuli, il jacas sur la larja rok-tabulo sur glacio.

Apud il esis l'arko qua duktas adextere. Proxime super ilua kapo esis la rango de regulili ja vidit.

Kiara e Balin anke esis ibe sur la rok-tabulo. Li rigide apogis su an la petra muro apud la rango de regulili, ed afrontante li esis kurta, rondo mekaniko de qua saliis sorto de roto ek stangeti kristal.

Lia korpi esis stranje rigida, ma lia okuli e menti konciis. Terorinde konciis. Stark vidis lia okuli, ed ilua kordio turnis su en il.

Kiara regardis il. El ne povis parolar, ma ne bezonis parolar. *Irge qua li facas pri me...*

El ne timabis l'espadagisti di Kushat. El ne timabis sua reda volfi, kande il desmaskis el en la placo. El lore timis. Ma el avertis, komandis ke il ne salvez el.

Li ne povas koaktar tu. Stark! Ton ne permisez.

E Balin anke pledis por Kushat.

Li ne esis sola sur la rok-tabulo. La glacio-homi amasigesis ibe, e sur lalta voyo spiral, sur la streta ponti e sur la telatra frajila glacio-voyi, li stacis, centi de li, spektante, senokula, senvizaja, korpi pozit en pluvarkatra rangi trans l'obskura shakto.

La mento di Stark audis la silencoza bordi di lia ridado. Sekreta e sukonfidema ridado, plena de maligneso, plena de triumfo, e Stark plenigesis per hororo rodant.

Il esforcis movar, reptar vers Kiara qua stacis quale skultit imajo en la nigra masho. Il ne povis.

Itere elua feroca e fier okuli regardis la ilua. E la silencoza ridado dil glacio-homi ekis en ilua mento, ed il pensis ke esas stranja, dum ca instanto, ke il kompreneskas ke nultempe esis tala

muliero quala Kiara sur omna mondi dil Suno.

La timi quan el sentis ne esis por el ipsa. Ol esis por il.

Aparte stacis la grupo de sep enti sur la rok-tabulo. E lore lia penso-voco parolis a Stark e dicis,

"Regardez cirkume. Yen la viri qui venis ante vi tra la Pordi di Morto!"

Stark adsupre regardis la loko indikata da la gracila fingri, e vidis la frostigita galerii dil turmo, vidis plu klare la glacio-statui nur ante lore mi-vidita.

VIRI, POZATA QUALE IMAJI EN LA GALERII. Viri, la korpi di qui esis envolvit en glacio-masho cintilifant, por sempre inkluzat. Militisti, nobeli, fanatiki e furtisti —la vaganti di milion yari qui audacabis enirar ca valo interdiktit, e por sempre restas.

Il vidis lia vizaji, lia tormentat okuli larje apertit, lia traiti frostigit en agonio di morto lenta ed hororind.

"Li refuzis ni," la sep susuris. "Li ne forprenis la espado. Do li mortis, quale ca

muliero e ca viro mortos, sen ke vu decidas salvar li.

"Ni montros a vu, homo, quale li mortis!"

Un del glacio-homi inklinis su e tushis la kurta, ronda mekaniko avan Balin e Kiara. Altru movis la shablono dil regulilo ye la granda rango.

La roto de kristala stangeti sur ta kurta mekaniko turneskis. La stangeti nebulizesis, divenis disko qua sempre plu rapide jiris.

Alte supre en la suprajo dil turmo la granda globo pendis envolvit en sua nubo de obskureso briletant. La disko divenis jirante nedicernebla. L'ombro dil globo plunigreskis, konjelis. Ol longeskis e decensekis, extensis su adinfre vers la jiranta disko.

La kristala stangeti dil mekaniko glutis l'ombro. Ed ek ta jiranta neklareso venis subtila texo dil obskureso-fili, diafana kurteno cirkum Kiara e Balin por ke lia formi divenis fantomatra e la paleso di lia karno similesis la paleso di nivo dum nokto.

Ed ankore Stark ne povis movar su.

La velo de obskureso feble cintilifeskis. Stark spektis ol, spektis la kolda cintili divenar plu hela, spektis la dentelatra frosto

blankigar la masho di Kiara, arjentee tushar l'obskura hararo di Balin.

Frosto. Brilant, cintilifant, belega, halono de frosto cirkum lia korpi. Polvo ek frakasita diamanti trans lia vizaji, aureolo de frajila lumo por kronizar lia kapi.

Frosto. Karno lente hardeskante aden marmoratra blankeso dum ke la koldeso lente kreskis. Ma lia okuli ankore vivis, e vidis, e komprenis.

La penso-voco di la sep itere parolis.

"Vu havas nur minuti por decidar! Lia korpi ne multe toleros se li itere vivos. Yen lia okuli, quale li sufras!

"Nur minuti, homo! Forprenez la espado di Ban Kruakh! Apertez por ni la Pordi di Morto, e ni liberigos ta du vivanta."

Stark itere sentis la fulminatra doloro alonge la nervi kande un de le brilanta movis dop il. Vivo e sento ri-eniris ilua membri.

Il luktante staceskis. La centi de glacio-homi sur la ponti e galerii spektis il per avida silenco.

Il ne regardis li. Ilua okuli regardis l'okuli di Kiara. E lore elua okuli pledis.

"Ne facez lo, Stark! Ne kambiez la vivo dil Nordlando por me!"

La penso-voco batis Stark, eniris ilua mento kun kruel urjanteso.

"Hastez, homo! Li ja mortas. Forprenez la espado, e li vivos!"

Stark turnis su. Il kriis, voco qua tremigis la glacio-ponti:

"Me prenos l'espado!"

Il lore shancelis adextere. Tra l'arko trans la glacio, vers la fora tumulo qua gardas la Pordi di Morto.

IX

TRANS LA BRILANTA GLACIO dil valo Stark iris per shancelanta kuro qua divenis sempre plu rapida e plu certa dum ke ilua korpo koldeso-sensentigita riganis olua funciono. E dop il, varsante su ek la turmo por spektar, le brilanta venis.

La sep itere parolis averto.

“Se vu turnas vu vers ni kun la espado, la muliero e la viro mortos. E vu anke mortos. Nam nek vu nek altru nun povas uzar la espado kom ofensiva armo.”

Stark kuris adavane. Il pensis nur pri Kiara, la frosto-kristali qui brilas sur elua marmoratra karno ed elua okuli plena de muta tormento.

La tumulo aparis avan il, obskura ed alta. Semblis a Stark ke ta solena figuro di Ban Kruakh spektas ilua veno per ta ombrizit okuli sub la rustoza helmo. La grand espado brilis inter ta manui mortinta e frostigit.

La glacio-homi lentigis lia avanco. Li haltis e vartis, tre for la tumulo.

Stark atingis la bordo di la rok-amaso. Il sentis l'unesma varma flagro dil forc-ondi en ilua sango, e lente la koldeso reptis ek ilua osti. Il klimis, faletis adsupre sur l'aspera stoni dil tumulo.

Abrupte, ye la pedi di Ban Kruakh, il mispazis e falis. Dum sekundo semblis ke il ne povas movar.

Ilua dorso turnesis al glacio-homi. Ilua korpo avane inklinesis, e tale shirmat, ilua manui agis kun hasto febroz.

De ilua mantelo il arachis shifono. Del fera konvexajo il prenis la lenso cintilifant, la talismano di Ban Kruakh. Stark pozis la lenso an sua fronto, ed ibe ligis ol.

La rimemorata shoko, l'inundo e fluo di memoraji ne ilua propra. La mento di Ban Kruakh tondris sua averto, sua desfacile ganita savo pri anciena milito epokal...

Il apertis sua propra mento por recevar ta memoraji. Olim il luktabis kontre oli. Lore il savas ke oli esas ilua unika posibleso en ca rapida spekulo kun morto. Nur du kozi il ferme retenis en ta shanceliganta fluxo di memoraji di altra viro. Du nomi—Kiara e Balin.

Il itere staceskis. E lore ilua vizajo havis stranja mieno, stranja dualeso. La traiti ne chanjabis, ma ulmaniere la rugi dil karno esis subtile altrigit, por ke preske semblis ke l'anciena nevinkebla rejulo ipsa itere venas a batalio.

Il acensis la final un o du pazi e stacis avan Ban Kruakh. Tremo kuris tra il, sorto de kuntiro ed acepto dil karno, quale se la ipso di Stark recevas la nekonocato aden ol. Ilua okuli, tam kolda e pala kam la glacio ipsa qua envolvas la valo, brulis kun kruela lumo.

Il extensis un manuo e prenis l'espado del frostigita manui di Ban Kruakh.

Quale se ol esas ilua propra, il intelektis la sekretajo dil metala ringi sur la mancho sub la bulo kristal. La sovaja pulsado dil nevidebla radiado movis ilua karno viveskant. Il esis itere varma, ilua sango rapide fluis, ilua muskuli esis ferma e forta. Il tushis la ringi e turnis oli.

L'abanikatra forco qua klozabis la Pordi di Morto streteskis, e streteskante ol saltis del lamo dil espado kom lango ek pala fairo, feble briletante, lore videbligita dal tota foko di olua forteso.

Stark sentis la horor-ondo qua explozis del menti dil glacio-homi dum ke li komprenis to quon il facas. Ed il ridis.

Ilua bitra ridado rauke sonis trans la valo dum ke il turnis su por afrontar li, ed il audis en la cerebro la trepidant, tacema kriacho qua venis ek ta tota kompanio…

"Ban Kruakh! Ban Kruakh rivenas!"

Li tushabis ilua mento. Li komprenis.

IL ITERE RIDIS, ED OCILIGIS L'ESPADO en arko flagrant, e spektis la longa brilanta lamo di forco strokar plu terorinde kam stalo an la pluvarkatra korpi di le brilanta.

Li falis. Quale flori sub siklo li falis, ed omnaloke trans la glacio ti qui ne ja tushesis turnis su centope e fugis vers la turmo.

Stark saltante decensis la tumulo, la talismano di Ban Kruakh ligita sur ilua fronto, l'espado di Ban Kruakh flamifant en ilua manuo.

Il ociligis ta terorinda lamo dum kurar. La forco-radio qua saltis ek ol tranchis la turbo de enti qui fugis avan il, jenita da lia propra nombro dum turboze glitar trans l'arko.

Il havis nur kelka kurta sekundi por facar lo facenda.

Hastante per granda pazegi trans la glacio, forpulsante la velkita korpi di le mortinta… Lore, del opresant obskureso qua flotacis cirkum la petra turmo, la nigra kolda radio frapis.

Quale volvanta kordo ol flogis il. La mortiva sensenteso eniris la celuli di ilua osti. La brilanta forco dil espado kombatis la kold invadanti, e korodant agonio laceris l'internajo di Stark ube l'antipatianta radii militis.

Ilua pazi faliis. Il emisis un rauka doloro-krio, lore ilua membri faliis ed il pezoze falis al genui.

Nur instinto igis ke il tenis l'espado. Ondi de blindigant agonio sukusis il. La volvanta flogilo di obskureso envolvis il, ed olua tusho esis l'abisala koldeso di extera spaco plunjigita profunde aden ilua kordio.

Proxime tenez l'espado, mem plu proxime, quale shildo. La doloro esas granda, ma me ne mortos sen ke me faligas l'espado.

Ban Kruakh la povoza olim facabis ca kombato.

Stark itere levis l'espado adproxim sua korpo. La feroca pulsado di olua brilo forpulsis la koldeso. Ne fore, nam la tusho frostigant esis tre forta. Ma sat fore por ke il itere povas staceskar ed avancar.

L'obskura forco dil turmo tordesis e lekis cirkum il. Il ne povis eskapar ol. Il incizis ol per la flamifant espado kun blinda furio, ed ube la forci renkontris, flagro di fulmino saltis en la aero, ma ol ne esis forbatit.

Il kriis ye ol, furioza kato-krio qua esis tote di Stark, tota primitiva furio pri la neceseso di doloro. Ed il koaktis su kurar, tranar sua tormentata korpo plu rapide trans la glacio. *Pro ke Kiara mortas, pro ke l'obskura koldeso volas ke me haltez...*

La glacio-homi, kunpresit an la arko, panikante hastis por refujar sube en lia urbo multe nivelizit. Il anke furiis kontre li. Li esis parto dil koldeso, parto dil doloro. Pro li Kiara e Balin mortas. Il sendis la forco-lamo adinter li, ilua odio kreskis til alta fluxo por adjuntar su al odio di Ban Kruakh lojat en ilua mento.

Espadagez e tranchez e lacerez per la longa radio terorinda e brilant. Li falis e falis, la ledega brilanta homi, e Stark sendis

la lumo dil armo di Ban Kruakh por balayar tra la turmo ipsa, tra l'aperturi quala fenestri en la petro.

Itere, itere, espadagante tra ta aperta fendureti dum ke il kuris. E subite l'obskura radio di forco cesis movar. Il tiris su ek ol, ed ol ne sequis il, restis senmova quale ligita al glacio.

La batalio di forci ekiris ilua karno. La doloro desaparis. Il hastis al turmo.

Il esis lore proxim ol. La velkita korpi sternesis en amasi avan l'arko. La restanta glacio-homi forsabis su adinterne.

Tenante l'espado horizontale quale lanco, Stark saltis tra l'arko aden la turmo.

LE BRILANTA ESIS MORTINT ube la destruktanta varmeso tushabis li. Li forbalayesis del spirala glacio-rubandi flugant, del arkatra ponti e la galerii di ta supra parto dil turmo.

Li esis mortinta alonge la rok-tabulo, sub la rango de regulili. Li esis mortinta trans la mekaniko qua texis frostiganta morto cirkum Kiara e Balin. La jiranta disko ankore zumis.

Sube, en ta astonanta puteo, la presanta glacio-homi esis esamifanta shablono sur la streta voyi. Ma Stark turnis de li e kuris alonge la rok-tabulo, ed en il esis la pezoza savo ke il venas tro tarde.

La frosto esis densa cirkum Kiara e Balin. Ol krustizis li quale dentelo rigidigit, e lia karno esis lore kovrata da glacio-shelo diamant.

Li certe ne vivas!

Il levis l'espado por frakasar la jiranta disko, por aplastar ol, ma esis nula tala bezono. Kande la tota forco di ta koncentrigita radio frapis ol, renkontrante la foko di ombro qua tenas ol, venis violentoza flagro e frakaso di kristalo. La mekaniko haltis.

L'obskura velo desaparis de cirkum la glacio-envolvita viro e muliero. Stark obliviis la enti en la shakto sub il. Il turnis la flamifant espado vers Kiara e Balin.

Ol ne afektus la dina glacio-kovrilo. Se la muliero e la viro esas mortint, ol ne afektus lia karno, quale ol ne afektabis la karno di Ban Kruakh. Ma se li vivas, se restas un cintilo, un flagro di vivo sub ta frostigita

masho, la radiado tushus lia sango per varmeso, ristartus la vivo-pulso en lia korpi.

Il vartis, spektis la vizajo di Kiara. Ol esis tam senmova kam marmoro, e tam blanka.

Ulo—instinto o l'avertanta mento di Ban Kruakh qua lernabis milion yari ante lore gardar su kontre la glacio-enti—igis ke il regardetez dop il.

Ruzeme, rapide e silencoze, li venis alonge la voyi spiral. Li konjektis ke il oblivias li pro anxio. L'espado lore turnesis de li, e se li povus kaptar il de dope, stuporar per la kolda forco dil ceptratra stangeti quin li portas...

Il laceris li per l'espado. Il vidis la flagranta radio decensar la shakto, vidis ke la korpi falas quale pluvo-guti, risaltas adhike ed adibe del fluganta ponti e portas le vivanta kun li.

Il pensis pri la multa niveli dil urbo. Il pensis pri omna nekontebla mili qui habitas ibe. Il povis haltigar li en la shakto tam longe kam il deziras se il ne altre bezonis l'espado. Ma il savis ke tam balde kam il turnas sua dorso a li, li itere atakos, e se il unfoye falus...

Il ne darfis disipar un instanto o posibleso.

Regardante Kiara, il ne savis to quon il facez, e semblis ke l'envolvanta frosto kelkete fuzesis cirkum elua vizajo.

Desesperante il itere strokis kontre la enti en la shakto, e lore venis ad il la solvuro.

Il faligis l'espado. La kurta, rondo mekaniko esis apud il, e la frakasita roto kristal. Il prenis ol.

Ol esis pezoza. Ol esabus pezoza por du viri levar, ma Stark esis viro incitat. Grunante, shancelante pro l'esforco, il levis ol e faligis ol, adinfre.

Quale fulmino ol shokis ta dina pronti, l'araneo-telo de glacio-rubandi qui transiras la shakto. Stark spektis olua iro, ed askoltis la frajila snapado dil glacio, la finala bruiso di milion rupto-peci ye la fora fundo.

Il ridetis, ed itere turnis su a Kiara, e prenis l'espado.

HORI PLU TARDE. Stark marchis trans la lumoza glacio dil valo, vers la tumulo. L'espado di Ban Kruakh pendis an ilua

flanko. Il prenabis la talismano e pozabis ol aden la konvexajo, ed il itere esas su ipsa.

Kiara e Balin marchis apud il. La koloro rivenabis aden lia vizaji, ma feble, e li esis ankore sat febla por joyar pri la fermiganta manui di Stark.

Ye la bazo dil tumulo li haltis, e Stark sole klimis ol.

Il longatempe regardis la vizajo di Ban Kruakh. Lore il prenis l'espado e sorgeme turnis la ringi an ol por ke la radiado extensesez larje quale olime, por klozar la Pordi di Morto.

Preske veneraceme, il remplasis l'espado aden la manui di Ban Kruakh. Pose il turnis su e decensis la amasigita roki.

La brilant obskureso ankore pendis super la fora turmo. Sub la glacio, l'elfatra urbo ankore extensis su adinfre. Le brilanta rikonstruktos lia ponti en la shakto, e duros quale olime, revar lia kolda revi pri anciena povo.

Ma li ne ekiros tra la Pordi di Morto. Ban Kruakh en sua rustoza mash-armaro ankore regnis la paseyo, ankore esis la gardisto dil Nordlando.

Stark dicis al altri, “Dicez ca historio en Kushat. Dicez ol tra la Nordlando, la historio di Ban Kruakh e pro quo lu gardas la Pordi di Morto. Homi obliviis. E li ne darfas obliviar.”

Li ekiris la valo, la du viri e la muliero. Li ne itere konversis, e l’ekiro semblis esar senfina.

Ula chefi di Kiara renkontris li ye la boko dil paseyo super Kushat. Li vartabis ibe, shamigita retroirar al urbo sen el, ma ne audacis ri-enirar la paseyo. Li esis kreuri dil valo, e li ankore timis.

Li donis bestii al tri homi. Li ipsa marchis dop Kiara, e lia kapi base pendis pro shamo.

Li venis a Kushat tra la pordego ruptit, e Stark iris kun Kiara al Urbo Rejal, ube el igis ke Balin anke sequez.

“Tua frato esas ibe,” el dicis. “Me igis ke on sorgez el.”

L’urbo esis quieta per la budem apatio qua sequas batalio. La viri di Mekh voc-aklamis Kiara en la stradi. El fiere kavalkis, ma Stark vidis ke elua vizajo esas magra ed anxioz.

Il anke profunde markizesis da to quon il vidabis e facabis ultre la Pordi di Morto.

Li eniris la kastelo.

Tanis embracis Balin, e ploreskis. El perdabis sua unesma sovaja furio, ed el lore povis regardar Kiara kun represit odio qua havis kelka koloro di preska admiro.

"Vu kombatis por Kushat," el dicis nevolante, audinte la historio. "Pro to, adminime, me povas dankar vu."

El lore iris a Stark e regardis il. "Kushat, e la vivo di mea frato..." El kisis il, e lakrimi esis sur elua labii. Ma el turnis su vers Kiara kun bitra rideto.

"Nulu povas retenar il, quale on ne povas retenar la vento. Vu ton saveskos."

El ekiris kun Balin e livis Stark e Kiara solitar en la chambri dil rejo.

KIARA DICIS, "La yunino esas tre sagaca." El desbuklagis la masho-bluzo e faligis ol, stacis gracil en la tuniko ek nigra ledro, e marchis al alta fenestri qui apertis al monti. El fatigite apogis sua kapo an la petro.

"Maligna dio, maligna ago. E nun me mustas guvernar Kushat, sen premio di povo de ultre la Pordi di Morto. Quale viro povas erorar!"

Stark ekvarsis vino del flakono e portis ol ad el. El regardis il trans la bordo dil gobleto kun ul obliqua amuzo.

"La yunino esas sagaca, ed el esas justa. Me ne savas ka me povas esar tam sagaca kam el… Ka tu restos kun me, Stark, o ka tu iros?"

Il ne quik respondis, ed el questionis, "Qua hungro incitas tu, Stark? Ne vinko, quale pri me. Quon tu serchas quon tu ne povas trovar?

Il pensis pri la yari til la komenco—til la puerulo N'Chaka qua olim esis felica kun l'Oldulo e yuna Tika, en la varmegeso e tondro e bitra frosti di valo en la Krepuskulo-Zono di Merkurio. Il rimemoris quale to finis, sub la pafili dil ministi—la homi di ilua propra raso.

Il agitis sua kapo. "Me ne savas. Ne importas." Il prenis el adinter ilua du manui, sentis la forteso e la splendideso di el, e trovar vorti esis stranje desfacila.

"Me deziras restar, Kiara. Nun, cainstante, me povus promisar ke me restos kun tu por sempre. Ma me konocas me. Tu fitas hike, tu facos Kushat tua propra posedajo. Me ne fitas. Uldie me iros."

Kiara asentis per kapsigno. "Mea kolo anke ne facesis por kateni, ed un lando esis tro mikra por tenar me. Do bone, Stark. To esez."

El ridetis, e faligis la vino-gobleto.

Leigh Brackett